

[மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர்] [1978 மார்ச் 18]

வந்தவர்கள் இருப்பதாலும், இது தாய், அது சேய் என்பதல்ல. தயவுசெய்து அங்கத்தினர்கள் அப்படிக்கருத வேண்டாம். இரண்டுமே சம அந்தஸ்து உடையவைகள்தான். இன்னொருவர் மதிப்புக் கொடுத்துதான் மதிப்பு வர வேண்டும் என்பதில்லை. அந்த மாதிரியான வகையிலே பேச வேண்டாம். அந்த வார்த்தைகள் குறிப்பிலே இருக்க வேண்டியதில்லை.

திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி: இங்கு அந்தப் பிரச்சினை எழுந்ததால், அந்த வார்த்தைகள் இந்த அவையின் குறிப்பிலே மறுபடியும் ஏறுகின்றன. இந்த விவாதத்தை நீக்கலாம் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர்: நீக்க வேண்டியதைத்தான் நீக்க வேண்டும். இந்த * * * என்று சொன்னார்கள். அந்த வார்த்தைகளை நீக்குவதிலே ஆட்சேபணை இல்லை. மாறுபட்ட கருத்துக்களைத்தான் நீக்க வேண்டுமே தவிர, எல்லாவற்றையுமே நீக்க வேண்டும் என்பது அல்ல. நான் சொல்வது, எல்லாவற்றையும் இங்கே நீக்குவது நல்லதாக இருக்காது.

மாண்புமிகு திரு. கே. இராஜா முகமது: மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, * * * என்ற வார்த்தைகளை மட்டும் நீக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

4. அரசின் தீர்மானம்.

தமிழ் நாட்டில் கல்வி வளர்ச்சி பற்றிய கொள்கை விளக்கக் குறிப்பின்மீது விவாதம்—தொடர்ச்சி.

*THIRUMATHI MANDAKINI KRISHNAMOORTHY: Mr. Deputy Chairman, this being my maiden speech, I am rather hesitant to stand before such an august gathering. However, I have taken refuge under the revered memory that the greatest legislator in the world, Mr. Abraham Lincoln, had his own reservations when he made his maiden speech. However, if I am able to deliver the goods, I would attribute it to the inspiration I have drawn from this august gathering. But, if there are deficiencies, I would request you to regard it as a human failure.

Sir, I have gone through this Report which I regard as a text-book for educationists. Yesterday's speeches made by the hon. Members have inspired me to give a very thoughtful thinking over this text-book on education.

** தலைவரின் ஆணைப்படி நீக்கப்பட்டது.

1978 மார்ச் 16] [Thirumathi Mandakini Krishnamoorthy]

(முற்பகல் 11-00)

Yesterday I heard one of the hon. Members saying that those who had the pangs knew the suffering. If, for a moment, I talk in support of women's rights, please do not regard it as if I am a feminist. I know many men who are great supporters of Women's rights. But, as one who is engaged in social welfare and one who is closely associated with the problems of women, there may be occasions when I say something in support of women. I am sure and I know that Indian men have been very gallant in giving their full co-operation for the rights of women.

While I was going through this Policy Note on Education, the first point that attracted my attention was national integration. We are one from Kashmir to Kanyakumari and this Report has, in two clauses, laid emphasis on National Integration. One is mobility of students. Now our students can go all over the country if there is a transfer of their parents from one place to another or in any other case. They can study in any part of the country. Not only that. We have unemployment problem among the teachers and many of them can take jobs elsewhere, where there is scarcity of personnel like Rajasthan and Bihar and it is a very healthy sign. The other point that attracted my attention was this. One hon. Member said—and I do not take exception to what he said—that many of our young men did not get through the I.A.S. examination. If we go to the northern parts of the country, we find that the Tamilian I.A.S. officers have gained a great name. Everywhere in the country, the Tamilian officers have gained a great name. This also has been attained because of national integration. I hope that more and more students would take these administrative service examinations though temporarily for some reasons, they have not been able to take them in recent times. This plus two course will give our students in the College course a better foundation and we would be able to find them competing in large numbers in all administrative service examinations.

There is another point. As we introduce this Plus two course, we may not find enough qualified teachers. I would like to suggest that there are many well-qualified teachers who are willing to do any part-time job. But the remuneration given to them is very meagre. They receive only Rs. 60, which is not sufficient. I would appeal to the Hon. the Education Minister to see that the part-time teachers are paid at least half the salary of the regular teachers, so that we may take advantage of very many qualified people who are available and who cannot be employed for full-time.

[Thirumathi Mandakini Krishnamoorthy]

[1978 மார்ச் 16]

There is another point I want to mention. It is mentioned that the schools wishing to have plus two course should pay an endowment of Rs. 25,000. I know many of the institutions are not in a position to collect Rs. 25,000. If a clarification is given that this endowment can be in the form of building or land which gets them an annual income, I think many institutions would be able to endow their buildings and reserve this money for expansion of building and for other equipments.

Sir, there is another point about extra-curricular activities. There is no mention in this Report about the physical education training. I think it is very important and one of the hon. Members mentioned that very few women take to swimming. I feel that the women's institutions can take advantage of the college-complex that has been envisaged in this Report. One day or two days in a week can be reserved and one or two women's colleges may be requested to permit N. S. School students to learn swimming.

Sir, another point which I want to mention is that I am not satisfied with the type of training that is given to Physical Education Teachers. I feel that self-defence methods are very, very important because, in this world of equality, women should protect themselves. Our Physical Education teachers know only the physical education exercises and they are of no use. If we want our women to have self-confidence, the physical education syllabus must be completely changed and our women should have self-defence training in their physical education programmes. The term which is very frequently used in this Report is 'moderning of education' and I feel that physical education needs a lot of moderning.

As far as adult education is concerned, there is a charge by people outside that the politicians do not want our adults to be educated. We should see that it is not there. We can make use of the plus 2 course students for this purpose. For one hour or two hours, in a week, or twice a week, they can engage themselves in the adult education programme so that we may have a better society.

While concluding, I just want to say that I am most grateful to you, Mr. Deputy Chairman, for giving me the earliest opportunity. I congratulate our modern looking Chief Minister and the Education Minister and the Officers of the Education Department who have brought out this wonderful comprehensive Report which is going to stay for all time. I wish good luck to them because our educational policy has been changing so often that I wish that this educational

1978 மார்ச் 16] [Thirumathi Mandakini Krishnamurthy]

pattern would stay. It is up to all of us to see that this Report is made a success in this State which has gained a name everywhere in India of being the first in any programme that has been undertaken.

Thank you,

* திரு. பி. ஆர். தாமஸ் : மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவரவர்களே, தமிழ்நாட்டில் கல்வி வளர்ச்சி என்ற கொள்கை விளக்கக் குறிப்பின்மீது பேச வாய்ப்பு கொடுத்தமைக்கு நன்றி தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். 1978-79 ஆம் ஆண்டுக்கான நிதி ஒதுக்கீட்டிலே கல்விக்கென 176 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கிடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இது, மொத்தச் செலவாகிய 727 கோடி ரூபாயிலே 24 விழுக்காடு என்று வருவது வரவேற்கத்தக்கதாகும். சென்ற ஆண்டில் கூட நம்முடைய மாநிலத்திலே கல்விக்காக 160 கோடி ரூபாய் முதலில் ஒதுக்கிடு செய்யப்பட்டதும், அன்று அது மொத்தச் செலவிலே 24 விழுக்காடாக இருந்ததும், திருத்த மதிப்பீட்டிலே மேலும் 9 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கிடு செய்யப்பட்டதும் உறுப்பினர்களின் நினைவிற்கு வரும். நடப்பு ஆண்டிலே கல்வியிலே ஏற்படக்கூடிய முறை மாற்றத்தினாலும், சூழ்நிலையாலும் அதிகமான நிதி ஒதுக்கிடு செய்யும் நிலை உருவாகும் என்பதையும், அத்தகைய சூழ்நிலை உருவாகும்போது, அதிகமான நிதி ஒதுக்கிடு செய்ய வேண்டுமென்றும் மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சரவர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

ஒரு மாநிலத்தின் எதிர்கால முன்னேற்றமோ, வளர்ச்சியோ, தொழில் ஊட்ப அறிவோ, அறிவியல் முன்னேற்றமோ, கல்வித் திட்டங்களையும், அந்தத் திட்டங்கள் எந்த முறையில் செயல்படுத்தப்படுகின்றன என்பதையும், குறிப்பாக ஆசிரியப் பெருமக்களது பங்களியும், எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக நிதி ஒதுக்கீட்டையும் பொறுத்திருக்கிறது என்பது யாவரும் அறிந்த உண்மை.

கல்விக்காக நிதிநிலை அறிக்கையில் ஒதுக்கப்பட்டுள்ள 176 கோடி ரூபாய்க்கு மேலாக, கல்லூரி, பள்ளிக் கட்டிடங்களுக்காக 11 கோடி ரூபாயும், ஹரிஜன, பின்தங்கிய மக்கள் நலப் பள்ளிகள், விடுதிகள், நீர்திருத்தப் பள்ளிகள், தொழில் பயிற்சிப் பள்ளிகளுக்காக 35 கோடி ரூபாயும், அதற்கும் மேலாக மருத்துவக் கல்வி, வேளாண்மைக் கல்வி, கால்நடைக் கல்வி ஆகியவற்றுக்காக 10 கோடி ரூபாயும், ஆக, மொத்தம் 222 கோடி ரூபாய் கல்விக்காக ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது மகிழ்ச்சி தரக்கூடியதென்பதால், இதை வரவேற்கிறேன்.

[திரு. பி. ஆர். தாமஸ்]

[1976 மார்ச் 16]

(முற்பகல் 11-10)

பொதுவாக திட்டத்தில் வராத செலவினம் என்றும், திட்டச் செலவு என்றும், மொத்தச் செலவினம் என்றும் குறிப்பிடும் அந்த வாசகத்தைத் தகுந்த முறையிலே மாற்ற வேண்டுமென்ற கருத்தைக் கூறிக்கொள்ள ஆசைப் படுகிறேன். கல்விக்காகச் செலவிடப்படும் அனைத்துத் தொகையையும் மூலதனம் என்று கொள்ள வேண்டுமே தவிர, செலவினம் என்று கொள்ளக் கூடாது என்ற கருத்தை சென்ற ஆண்டிலேயே நான் கூறினேன். மீண்டும் அந்தக் கருத்தை வலியுறுத்த ஆசைப்படுகிறேன். இதற்குக் காரணம், கல்விக்குச் செலவிடப்படும் அந்த மூலதனத்தால் இருபது, இருபத்தைத் தாண்டுகள் கழித்து என்ன முன்னேற்றம், என்ன வெற்றி, பெருமை ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதைக் கணக்கிட முடியும். அதைப் போலவே, பிற்காலத்தில் கல்வியின் தரம் எவ்வாறு இருக்க வேண்டுமென்று திட்டமிடும் போது, நாட்டில் உள்ள மக்களின் தேவை என்ன என்பதைக் கணக்கில் எடுத்துக்கொண்டு பார்க்கிறோம். ஒரு ஆலை முதலாளி என்று எடுத்துக் கொண்டால், பத்தாண்டுகள் கழித்து மக்களுடைய விருப்பம் எந்தவிதத்தில் இருக்கும், அவர்கள் என்னென்ன வர்ணங்களை விரும்புவார்கள் என்று நமன் கூட்டியே எண்ணி ஆய்வு செய்து அந்த ஆய்வின் அடிப்படையிலே துணிகளை நெய்வார். அந்த அடிப்படையிலேதான் கல்வியின் மாற்றமும் இருக்கின்றது. பதினைந்து ஆண்டுகளுக்குப் பின் மக்களுக்கு என்ன தேவை இருக்கும் என்பதை ஆரம்ப நிலையிலேயே எண்ணி அதற்கு வேண்டிய நிதியை ஒதுக்கீடு செய்ய வேண்டுமென்ற கருத்தைப் பணிவன்போடு சமர்ப்பித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்து, நம்முடைய மாநிலத்தின் பட்டியலிலிருந்து எடுத்து கல்வியை மத்திய அரசின் பட்டியலில் வைக்காமல் பொதுப்பட்டியலுக்கு மாற்றப் "Education and University Education" என்று இப்போது பட்டிருக்கிற ஓர் அம்சத்தைப் பார்க்கிறோம். பொதுப்பட்டியலிலே, மாற்றப்பட்டிருப்பது மாநிலத்தினுடைய முன்னேற்றத்தையும், மாநிலத்தினுடைய கல்வி வளர்ச்சியையும், பாதிப்பதாகவும் அத்துடன் கூட மாநில மக்களுடைய விருப்பத்திற்கு முரண்பாடாகவும் இருக்கக்கூடிய சூழ்நிலையை உண்டாக்கியிருக்கிறது. அதுமட்டுமல்லாமல், மாநிலத்தினுடைய உரிமையைப் பரிப்பதாகவும் இது இருக்கிறது. மாநிலம் தாம் செய்ய வேண்டிய கடமையைச் செய்ய முடியாமல் தடுக்கும் நிலையும் இருக்கிறது. நமது மாநிலம் முன்னேற்றமடைந்த மாநிலம் என்ற கருத்தின் அடிப்படையில், மாநிலத்திற்கே கல்வியைக் கொடுக்க வேண்டுமென்ற கருத்தை நம்முடைய மாநில அரசு வலியுறுத்த வேண்டும். மேலும் கோத்தாரி குழுவினரின்

1978 மார்ச் 16]

[திரு. பி. ஆர். தாமஸ்]

பரிந்துரைகளை அடிப்படையாகக்கொண்டு, இதை மறு பரிசீலனை செய்ய வேண்டுமென்று கருத்தை எடுத்துச் சொல்லி மாநிலப் பட்டியலில் உள்ள பதினொராவது இடத்தில் இருக்கக்கூடிய “Education and University Education” என்ற அமைப்பு தொடர்ந்திருக்க வகை செய்ய வேண்டுமென்ற கருத்தைக்கூறிக்கொள்ளுகிறேன்.

நம்முடைய மாநிலத்தில் பணியாற்றும் பல்வேறு ஆசிரியர்களுக்கு உதவும் வகையில் புதிதாக இந்த ஆண்டிலே ஆயிரம் இடைநிலை ஆசிரியர்கள் பதவியையும், 200 தமிழாசிரியர்கள் பதவியையும், 200 உடற்பயிற்சி ஆசிரியர்கள் பதவியையும் ஏற்படுத்த வகை செய்திருப்பதை நான் வரவேற்கிறேன். ஆனால் சென்ற ஆண்டு கூட பட்டதாரி ஆசிரியர்களுக்கான பதவியிடங்கள் ஏற்படுத்தப்படவில்லை. நடப்பாண்டிலும்கூட பணியிடங்கள் ஏற்படுத்தப்படவில்லை. ஏற்கனவே எட்டாயிரம் பட்டதாரி ஆசிரியர்கள் பணி வாய்ப்பின்றி தவித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நம்முடைய மாநிலத்திலுள்ள 13 பயிற்சிக் கல்லூரிகளிலிருந்து ஆண்டுதோறும் 2,700 ஆசிரியர்கள் பயிற்சி பெற்று வெளிவந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். நடப்பாண்டிலே ஓய்வு பெறக் கூடிய பட்டதாரி ஆசிரியர்களின் இடத்திலே அவர்களை அமர்த்தலாம் என்ற நிலைதான் இருக்கிறதே தவிர, அவர்களுக்கு புதிய பணி வாய்ப்புகள் ஏற்படுத்தப்படவில்லை. மாண்புமிகு கல்வியமைச்சர் அவர்கள் இந்தத் துறையிலே கவனம் செலுத்தி, பட்டதாரி ஆசிரியர்களுக்குப் பணி வாய்ப்பு வழங்கக்கூடிய சூழ்நிலையை உருவாக்க வேண்டுமென்று கூறிக்கொள்கிறேன்.

சிறப்பாசிரியர்களுக்கு உதவும் வகையில், சென்ற ஆண்டு 200 பகுதி நேரப் பணியிடங்கள் முழு நேரப் பணியிடங்களாக உயர்த்தப்பட்டன. ஆனால் நடப்பாண்டில் அப்படி ஏதும் வழங்கப்படவில்லை. அவர்கள் பகுதி நேர ஆசிரியர்கள் என்றும், முழு நேர ஆசிரியர்கள் என்றும் இரண்டு பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். இதைத் தவிர, உயர் தொடக்கப் பள்ளிகளில் பணியாற்றக்கூடிய கைத்தொழில் ஆசிரியர்களுக்கும், உயர் நிலைப் பள்ளியிலுள்ள மற்ற கைத்தொழில் ஆசிரியர்களுக்கும் ஊதிய விகிதத்தில் வேறுபாடு இருக்கின்றது. இந்த வேறுபாட்டை மாற்றுவதோடு, மற்றும் பகுதி நேர ஆசிரியர்களை முழு நேர ஆசிரியர்களாக உயர்த்த அரசாணை பிறப்பிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

நம்முடைய மாநில கல்வி இயக்குநர் அலுவலகத்திலிருந்து இரண்டரை இலட்சம் ஆசிரியப் பெருமக்களுக்கு நல்ல கருத்துக்களையும், ஆய்வுகளையும் வெளியிடவும், ஆசிரியர்களுக்கு வழிகாட்டியாக விளங்கக்கூடியதுமான காலாண்டு இதழ் வெளி வரவிருப்பது அறிந்து நான் பாராட்டுகிறேன்.

[திரு: பி. ஆர். தாமஸ்]

[1978 மார்ச் 16]

வரவேற்கிறேன். ஆனால் அதே சமயத்தில் பணிப் பாதுகாப்பின்றி பல்வேறு தொல்லைகளுக்கு ஆளாகியிருக்கிற ஆசிரியர்களுக்குப் பணிப் பாதுகாப்பு அளித்து வழிகாட்டியாக இருக்க வேண்டுமென்று கூறிக்கொள்ளுகிறேன்.

தொடக்க நிலையிலேயே 1 முதல் 5-வது வகுப்பிலேயே 42 சதவீதத்தினர் படிப்பை நிறுத்தி விடுவதைத் தவிர்க்க, அந்த மாணவர்களுக்கு இலவச மதிய உணவு, இலவசப் புத்தகங்கள், இலவச சிலேட்டுகள் வழங்குவதற்காக நடப்பாண்டிலே மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் ஒரு புரட்சிகரமான திட்டத்தைக் கொண்டுவர இருப்பதை அறிந்து பாராட்டுகிறேன், வரவேற்கிறேன். மேலும் அவர்களை ஊக்குவிக்கும் முறையில் 1 முதல் 3 ஆம் வகுப்பு வரையுள்ள மாணவர்களை தேர்வடையச் செய்து மேல் வகுப்புகளுக்கு அனுப்புவது என்பது வரவேற்கத்தக்கது. இதை ஐந்தாவது வகுப்பு வரை உயர்த்தி விடலாம் என்ற கருத்தை வலியுறுத்திக் கூற ஆசைப்படுகிறேன்.

அடுத்து, தொடக்கப் பள்ளிகளிலும், உயர் தொடக்கப் பள்ளிகளிலும் அறிவியல் போதனையை மேம்படுத்தும் பொருட்டு அவர்கள் அறிவியல் சாதனங்கள் வாங்குவதன் பொருட்டு தொடக்கப் பள்ளிகளுக்கு 300 ரூபாய் என்றும், உயர் தொடக்கப் பள்ளிகளுக்கு ஆயிரம் ரூபாய் என்றும் உதவித் தொகை வழங்கும் திட்டம் கிராமப் புறத்தில் கல்வியில் நல்ல முன்னேற்றத்தைத் தரும் என்று திட்டவட்டமாகக் கூறிக்கொள்ளுகிறேன்.

நண்பகல் உணவுத் திட்டத்தைப் பொறுத்த வரையில், மூன்றில் ஒரு பங்கினர் எட்டாவது வகுப்பு வரை பயிலும் மாணவர்கள் நன்மை பெறுகிறார்கள். ஏறத்தாழ ஐந்து கோடி ரூபாயை இந்த ஆண்டு ஒதுக்கீடு செய்திருப்பது வரவேற்கத்தக்கது. நடப்பாண்டில் 45 இலட்சம் மாணவர்கள் அதிகமாகியிருக்கிறார்கள். அதே சமயத்தில் மைய உணவுக் கூடம் மாநிலத்தின் வட பகுதிகளான வட ஆற்காடு, தென் ஆற்காடு, செங்கற்பட்டு ஆகிய மாவட்டங்களில்தான் நடைபெறுகிறது. ஏன் இதை பிற மாவட்டங்களுக்கும் விரிவுபடுத்தக்கூடாது என்ற கேள்வி இருக்கிறது. அதை விரிவுபடுத்தினால், மற்ற மாவட்டங்களிலுள்ள ஆசிரியர்களுடைய பணியின் பளு திட்டவட்டமாகக் குறையும். அதனால் மாணவர்களுடைய தரத்தை உயர்த்த ஆசிரியர்களை அதிகமாகப் பயன்படுத்த முடியும் என்ற கருத்தைக் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். 1977-78 ஆம் ஆண்டில் நம்முடைய மாநிலத்தில் குழு ஆய்வு முறை அமுலாக்கப்பட்டிருக்கிறது. குழு ஆய்வுமுறை அமுல்படுத்தப்பட்டதைக் குறித்துப் பல கருத்துக்கள் வருவதைப் பார்க்கும்போது, இது ஒரு சிறந்த திட்டம் என்று கருதி இதை வரவேற்கிறேன். இது குறித்து ஒரு சிறிய கருத்தைக் கூற விரும்புகிறேன்.

1978 மார்ச் 16]

[திரு. பி. ஆர். தாமஸ்]

அந்தந்த மாவட்டங்களில் அநேக பயிற்சி கல்லூரிகள் இருக்கின்றன. அங்கே சிறந்த அனுபவம் மிக்க பேராசிரியர்கள், ஆசிரியர்கள் இருக்கிறார்கள். பயிற்சி கல்லூரிகள் இருக்கின்ற இடங்களில் கல்லூரிகள் இருக்கின்றன. அங்கே பிளஸ்-2 இருக்கக்கூடிய சூழ்நிலையில் பயிற்சி கல்லூரியிலே பணியாற்றக்கூடிய ஆசிரியர் பெருமக்களையும் இணைத்தால், ஒரு வேளை உயர்நிலைப் பள்ளி அளவிலே கல்வி சிறப்பாக அமையும் என்ற கருத்தைக் கூற நான் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

நம்முடைய மாநிலத்தில் 374 பஞ்சாயத்து யூனியன்கள் இருக்கின்றன. இந்தப் பஞ்சாயத்து யூனியன் பள்ளிகளில் எட்டாவது வகுப்புத் தேர்வு நடத்தப்படுகிறது. அதில் சிறந்த இரண்டு மாணவர்களைத் தேர்ந்தெடுத்து, அவர்களுக்கு படிப்பு உதவித் தொகை ஆயிரம் ரூபாய் என்றும், அவர்கள் விடுதியில் தங்காமல் பள்ளிக்கு வந்து சென்று படிக்கின்ற மாணவராய் இருந்தால் ரூ. 500 என்றும் வழங்கப்படுகிறது. இவ்வுதவித் தொகை பெறும் மாணவர் தம் விருப்பப்படி சாதாரண பள்ளிகளில் சேர்ந்து படித்தால், ரூ. 150 என்றும் வழங்கப்படுகிறது. இந்த உதவித் தொகையை 4 மாணவர்களுக்கு வழங்க இருப்பது வரவேற்கத்தக்கது. இதிலே இரண்டு பேர் மாணவராகவும், இரண்டு பேர் மாணவியராகவும் இருக்க வேண்டுமென்ற கருத்தைக் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

ஐந்தாவது வகுப்பு முதல் பத்தாவது வகுப்பு வரையுள்ள திருத்தப் பாடத் திட்டத்தின் பளுவைக் குறைக்க வேண்டுமென்ற அரசினுடைய திட்டத்தை வரவேற்கிறேன். அதோடுகூட பகுதி பகுதியாக எஸ்.எஸ்.எல்.சி., ஓ.எஸ்.எல்.சி., ஆகிய தேர்வுகளை அக்டோபர் மாதம் முதல் எழுதலாம் என்ற திட்டத்தையும் வரவேற்கிறேன். அதே சமயத்தில் மற்றொரு கருத்தையும் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். இது வரையில் உள்ள தேர்ச்சி முறையின்படி, மொழிப் பாடங்களில் 40 மதிப்பெண்களும், மற்ற மூன்று பாடங்களில் ஒன்றில் 30 என்றும் மற்ற இரண்டில் 35 என்றும், ஆனால் சராசரி 35 மார்க்குகள் எடுக்க வேண்டுமென்றும் இருக்கின்றது. ஒரு பாடத்தில் 30 மார்க் எடுத்தால் போதுமென்று இருந்தது. இதற்கு விதிவிலக்கு உண்டு. இரண்டு பாடங்களில் ஒரு மதிப்பெண் குறைவாக இருக்கலாம் என்றும், மொத்தத்தில் 5 மதிப்பெண்கள் குறைவாக இருந்தால், அவர்கள் 215 மொத்த மதிப்பெண்களை விட 10 மதிப்பெண்கள் அதிகமாக எடுத்திருந்தால், அவர்களை

(முற்பகல் 11-20)

மேல் வகுப்பிற்கு அனுப்பலாம் என்று திட்டம் இருந்தது. இதை அடிப்படையாகக் கொண்டு, வரப்போகிற ஆண்டுத் தேர்ச்சியைத் திட்டமிடும் போது, இத்தகைய சலுகை மொத்தமாக எழுதுகிறவர்களுக்கு வழங்கப்பட

[திரு. பி. ஆர். தாமஸ்]

[1978 மார்ச் 16]

வேண்டும். பகுதி பகுதியாக எழுதுகிறவர்களுக்கு 35 மார்க்கு அடிப்படையாக இருக்க வேண்டும் என்று ஒப்புக் கொண்டாலும், மொத்தமாக எழுதுகிறவர்களுக்கு.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : இன்னும் நிறையப் பேர் இருக்கிறார்கள். நேற்று பேசியிருந்தால், அரை மணி நேரம் கொடுத்திருப்பேன். நீங்களே அரை மணி நேரம் பேசியிருக்கலாம்.

திரு. பி. ஆர். தாமஸ் : உடற்பயிற்சிக் கல்வியைப் பொறுத்தவரையில், பிற மாநிலங்களில் சிறந்த விளையாட்டு வீரர்களுக்கு மாநில விருது வழங்கி வருகிறார்கள். அந்த அடிப்படையில் நம்முடைய மாநிலத்திலும் சிறந்த விளையாட்டு வீரர்களுக்கு மாநில விருது வழங்க வேண்டுமென்ற கருத்தைக் கூறிக்கொள்ளுவேன்.

தேர்வுப் பணியைப் பொறுத்தவரையில், எண். 334 உள்ள அரசு ஆணையானது உள்ளாட்சித் துறையிலும், அரசுப் பள்ளிகளிலும், தனியார் பள்ளிகளிலும் பணியாற்றுகிறவர்களுக்கு மொத்தப் பணியைக் கணக்கிட்டு வழங்கலாம் என்றிருக்கிறது. ஆனால் உள்ளாட்சித் துறையில் உள்ள குறிப்பாக திண்டுக்கல், காஞ்சிபுரம் போன்ற பள்ளிகளில் இந்த அரசாணை அமுலாக்கப்படாமல் தவிர்க்கப்பட்டிருப்பதனால், ஆசிரியர்கள் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கும் முறையாக வழங்க அரசு முன்வர வேண்டுமென்று வேண்டிக்கொள்கிறேன். 1-4-1970-லிருந்து 3-3-1973 வரையில் பணியில் அமர்த்தப்பட்ட ஊழியர்கள் பணி வரன்முறைப் படுத்தப் பட்டதையும், அவர்களுக்கு ஊதிய உயர்வு வழங்கப்பட்டதையும் வரவேற்றாலும், பிற ஆசிரியர்களுக்கு அது வழங்கப்படவில்லை. வழங்கப் படாமல் உள்ள அவர்களுக்கும் இந்தத் திட்டம் விரிவாக்கப்பட வேண்டும் என்று கூறிக்கொள்ளுகிறேன்.

தேர்ந்தெடுக்கப்படாத ஆசிரியர்களுக்குத் தனியாகத் தேர்வு நடத்த இருப்பதை வரவேற்கிறேன். அதே முறையில் 70 உடற்பயிற்சி இயக்குநர்கள் இன்னும் பணி வரன் முறைப்படுத்தப்படாமல் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கும் இந்தச் சலுகை விரிவாக்கப்பட வேண்டும்.

உயர் செகண்டரி கல்வியைப் பொறுத்த அளவில், இந்த மன்றத்தில் பல கருத்து வேறுபாடுகள், குழப்பங்கள் உருவாகி இருக்கின்றன. அவற்றை நீக்கும் வகையில் இன்று நமது கல்வித் துறை ஒரு குறிக்கோள், திட்டங்கள், செயல்முறைகள் என்ற சிறந்த விளக்கத்தை, ஒரு முகம் பார்க்கும் கண்ணாடி போல், இந்தத் திட்டத்திற்கு விரிவான அறிக்கையைச் சமர்ப்பித்திருக்கிறார்கள்.

1978 மார்ச் 16]

[திரு. பி. ஆர். தாமஸ்]

அதை வரவேற்கிறேன். ஆனால் இந்தத் திட்டம் அமுலாக்கப்படும்போது, 'பி' பிரிவு பள்ளிகளில் பணியாற்றக்கூடிய ஆசிரியர்கள், 1-4-1970-க்குப் பிறகு நியமிக்கப்பட்டவர்கள், அந்தப் பள்ளிகளிலே பணியாற்றக்கூடாத நிலையில் இருக்கிறார்கள். ஆகவே 'ஏ', 'பி' இணைப்பு உடனடியாக அமுலாக்கப்பட்டால் தான், 'பி' பிரிவில் பணியாற்றுகிற ஆசிரியர்களுக்கு வாய்ப்புக் கிடைக்கும் என்ற கருத்தைக் கூறிக்கொள்கிறேன். இந்த இரண்டு முனைப்பாதத் திட்டத்தில் இன்னும் 93 பள்ளிகள் தேர்ந்தெடுக்கப்படவில்லை. அந்த இரண்டு முனைப்பாதத் திட்டத்தில் பணியாற்றிக் கொண்டிருக்கிற 93 பள்ளிகளில் இருக்கக்கூடிய ஆசிரியர்களுக்குப் பாதுகாப்பு ஏற்படும் வகையில் திட்டம் அமுலாக்கப்பட வேண்டும். ஆங்கிலம் என்பது

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : ஏற்கனவே 5 நிமிடம் கேட்டீர்கள். அதுவும் போயிற்று. சீக்கிரம் முடியுங்கள். 11½ மணிக்குள் முடிந்தாக வேண்டும்.

திரு. பி. ஆர். தாமஸ் : 6-லிருந்து 11 ஆவது வரை ஆங்கிலப்பாட போதாது முறை நமது மாநிலத்தில் வழங்கப்பட்டு அமுலில் இருந்து வருகிறது. அவர்களுக்குக் கட்டணம் கட்ட வேண்டிய நிலையிலே. 12 ஆவது வகுப்பு வரையிலும் இலவசப் பாடத் திட்டம் என்ற முறையில் இலவசக் கல்வி பயின்று வருகிறார்கள். ஆகவே ஆங்கில போதாது மொழி என்ற முறையில் கட்டணம் வசூலிக்கப்படக்கூடாது என்ற கருத்தை வலியுறுத்திக் கூறிக் கொள்வேன்.

கல்லூரி ஆசிரியர்கள் பிரச்சினையைப் பொறுத்தவரையில், ஒரு நல்ல முடிவிற்கு அரசு வரவேண்டும். முடிவாக, மாநிலத்தில் ஆசிரியர்களைப் பொறுத்த அளவில் பணிப் பாதுகாப்பு இல்லாத அவல நிலை இருக்கிறது. சில பள்ளிகளுக்கு விதி விலக்கு வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. சில பள்ளிகளுக்கு விதி விலக்கு வழங்கப்படவில்லை. சில பள்ளிகளில் சிறுபான்மை இனத்தைச் சார்ந்தவர்கள் பெரும்பான்மை பள்ளிகளில் பணியாற்றினால், பணிப் பாதுகாப்பு இருக்கிறது. ஆனால் பெரும்பான்மை இனத்தினர் சிறுபான்மையினர் பள்ளிகளில் பணியாற்றும்போது, பணிப் பாதுகாப்பு இல்லை. சிறுபான்மையினர் உரிமை பறிக்கப்படவில்லை. ஆனால் பணிப் பாதுகாப்பு வழங்கப்பட அரசு உடனடியாக ஒரு அவசரச் சட்டப் பிரகடனத்தைச் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். எங்கெங்கு தற்காலிக வேலை நீக்கம் என்று இருக்கிறதோ, அதையெல்லாம் ரத்து செய்ய வேண்டும், தற்காலிக வேலை நீக்கம் சிறுபான்மையினர் பள்ளிகளில் செய்யப்பட்டிருந்தால், அந்த ஊழியர்களுக்கு உடனடியாக மாற்றுப்பணி வழங்க வேண்டும்.

[திரு. பி. ஆர். தாமஸ்]

[1978 மார்ச் 16]

தற்காலிக வேலை நீக்கம் மற்ற பள்ளிகளில் செய்யப்பட்டிருந்தால், அவர்களும் உடனடியாக மீண்டும் பணியில் அமர்த்தப்படக்கூடிய வாய்ப்பை உருவாக்க வேண்டுமென்று கேட்டு, நன்றி கூறி, முடிக்கிறேன்.

* Thiru A. R. DAMODARAN: Sir, I have taken the hint and I shall speak very briefly, to the extent possible. We have taken up the discussion of the Policy Note on Education on a very significant day, the 15th March, known as the Ides of March. I only hope that the stars of the Education Department will be more fortunate than those of the unfortunate Caesar to whom the date was singularly inauspicious. I mention this because we have embarked on a programme of major educational reform. I am grateful to the Honourable the Minister for Education for responding to my request during the general discussion on the Budget that a white paper should be placed on Higher Secondary Education in Tamil Nadu. Though it is not printed in white paper but only on blue paper, I am grateful to him for placing the said paper which has made it easy for us to understand in theory at least some of the facets of the proposed reform and the difficulties that we are going to face in the coming year. When I refer to the difficulties, it is not because I wish to be unduly pessimistic about this reform but only to highlight these points so that they may be considered by our administrators and solutions found for them in time. I have gone round many schools after this scheme was announced and I have been trying to gather opinion from teachers, students and parents on what they feel about this reform in education. If at all I mention certain points in the form of questions, it is because I want the Board of Higher Secondary Education to think about these matters and issue suitable clarifications whenever necessary.

One of the points that is often mentioned and which has also been stressed by my distinguished Friends, Thiru Thomas and Thiru Ganapathi who are teachers' representatives, is the enormous amount of small irritations that exist in the educational field amongst the teaching profession. I feel that these irritations could be removed by certain structural reforms that we have to effect in the Education Department itself. I am not expert enough to suggest what these reforms should be like. But I certainly feel that if we can have certain panels, composed entirely of teachers' representatives and the administrators in the Education Department, at the taluk-level, district-level and perhaps at the state-level also, many

1978 மார்ச் 16]

[Thiru A. R. Damodaran]

of the normal complaints which could be sorted out at the taluk level and district level need not come in the form of petitions to the Secretary of the Education Department or even to the Minister in charge of the Education Department. For example, there are pending questions such as the sanction of increments to Selection Grade teachers. I understand that there is a delay of 6 to 8 months even in sanctioning these increments. The B.T. Assistants promoted as Headmasters in Salem and South Arcot districts are still drawing the B.T. scale and the scale has not been revised. The pay of Gazetted Headmasters has not been fixed since 1972. Regarding the salaries of permanent teachers working in temporary posts, there is a delay in the sanction of salaries for 4 or 5 months because some special permission has to be obtained from the Chief Educational Officer or from the Directorate. As I said, these small irritations can be solved at the local levels, by suitable panels being appointed and I am sure that by mutual discussions all these could be sorted out.

Sir, having referred to this point, I now turn to the major issue which is now concerning all of us and that is the introduction of the 10 + 2 course. I would like to divide the problems in regard to this structural reform under three heads, namely, the problems in so far as the students and parents are concerned, the problems in so far as the teachers are concerned, and the Government's own problems in this direction. Sir, I have put them in the form of questions because I know that you would be impatient today and that you would not allow us longer time. I shall read out the questions and I hope that, if the Honourable Minister is not able to reply to them today in this debate, the Education Department will be able to clarify matters as a supplement to the Blue Paper that they have brought out.

The first question is : Will the selection of those schools be linked to the number of pupils studying in the 10th class in a cluster of schools or will the distance factor also be taken into account? In other words, are we going to prescribe that we should have a Higher Secondary School in an area of 10 to 15 square kilo metres without taking into consideration the number of students that may pass out of the 10th class in a number of schools in that area? If we take certain urban areas, they have proposed 3 or 4 schools where 1,000 students may pass out of the 10th class and these areas may require more than one Higher Secondary School. Therefore, my first ques-

[Thiru A. R. Damodaran]

[1978 மார்ச் 16]

tion is whether it will be linked up to the number of students, say, 500 students in the 10th class will have one Higher Secondary School.

Secondly, is it mandatory for both streams to be provided in each of the 500 schools selected? This question has been asked by many managements. They also ask: "Can we have only academic stream? Can we have only the vocational stream? Or, do we have to start both streams? If 150 pupils are admitted in the academic stream can 100 of them be admitted in the Tamil medium and the other 50 in the English medium? If so, will this create any complication in the sanction of grant-in-aid?"

(முற்பகல் 11-30)

Fourthly, will any capital grant be given to aided institutions and local body schools for building/equipment for laboratories; if so, what percentage of the cost will be given by the Government? If a grant is to be given, will it be an advance grant or post-construction grant? The reason why I am asking this question is this. A month ago a circular has been sent by the Education Department wherein they have informed the schools that they must have the building and equipment required for the course but they have clearly stated that it does not mean that any sort of Government grant will be given and that a decision will be taken soon. We are at the end of March and I hope a decision will be taken as early as possible. Unless a decision is taken about the grant, I am afraid very few private managements will have the resources to put up class-rooms and laboratories that would be required for the course.

The fifth question I would like to ask is: Are text-books ready and will the samples be sent immediately to the selected schools for the courses they choose so that the teachers may familiarize themselves with the syllabi of the new Higher Secondary Course?

The sixth question is: Will the present Headmasters be allowed to continue in Government Schools and in Aided Schools, or will they be displaced by Headmasters with Post-Graduate qualifications? This seems to be a very complicated question so far as aided institutions are concerned. Already we have Headmasters with Degree and B. T. qualifications and they are nervous that the appointment of a Post-Graduate teacher with B. T. qualification as Headmaster may displace them from their present position. This is probably one of the reasons why private managements are reluctant to introduce the Plus Two Course.

தமிழ் நாட்டில் கல்வி வளர்ச்சி பற்றிய கொள்கை விளக்கக் குறிப்பின் 185
மீது விவாதம்

1973 மார்ச் 16]

[Thiru A. R. Damodaran]

[மாற்றுத் தலைவர் திருமதி சத்தியவாணிமுத்து]

The seventh question is: What qualifications have been prescribed for teachers of vocational courses? For example, we have got courses like Dairy farming, Poultry farming, Catering, Child Care and Nutrition, Tourist Guide and Photography. I am sure these are all difficult vocational courses and I do not know whether teachers will be available for such courses. If so, I would like to know from the Government what the qualifications will be for such teachers? Are you going to prescribe the qualification of Bachelor of Veterinary Science to take up the course in Dairy Farming and Poultry Farming? So far as catering is concerned, I do not know whether graduates will be available to teach this subject. The qualifications to be prescribed will have to be mentioned because the schools have to make a choice of the vocational courses, so far as aided institutions are concerned. Unless clear-cut instructions are given, it will be very difficult for them to introduce these courses.

Then, Sir, a point on which the Blue Book is significantly silent is: what is the salary scale of the Higher Secondary School teachers and the Headmasters? I can realise, that they have been significantly silent on this issue because it is a very complicated matter. I do not know what decision the Government have taken and I hope the Honourable Minister will be able to elucidate in his reply whether he has in mind a salary scale or an extra allowance or a special pay for such teachers.

Sir, my ninth question is: Will you permit more sections in a school where there are more than 500 students in the 10th Class? This problem arises in congested areas like the Neyveli Lignite Corporation area where we have 900 to 1,000 students who will be appearing for the 10th Class Examinations and we require not one school which will be affiliated but possibly two schools. My plea to the Government is that if there are schools with the facilities available, the Government may sanction another school for such areas. I think that in Madras City, Madurai, Salem and the bigger urban areas they are going to have more schools. Even in the rural areas, Government should permit more than one school to be affiliated to the Higher Secondary courses provided the number of pupils justifies the number of such schools.

My tenth question is: Will you give freedom to aided institutions to choose any language under Part I? It is a very inconvenient

[Thiru A. R. Damodaran]

[1978 மார்ச் 16]

question and I would like an answer because there are certain institutions which may prefer to have any language, and if so, they have to make arrangements. Therefore, the Government should make it quite clear whether they will give freedom to aided institutions to choose any language.

My last question, Sir, I am sorry, Madam, is: Will the re-deployment of teachers lead to extensive transfers to other districts under the same class of management or will it involve transfer to institutions managed by local bodies and municipalities?

I have framed these in the form of questions because I do not want to be vague and we require clarification. The clarification is not only required by Members of this House; they are required by private managements, aided schools, schools run by local bodies and even Government schools. I hope that we will be able to get some clarification on this subject.

Yesterday, my honourable Friend Thiru Ganapathi mentioned about one statement made in this document that the vocational stream could lead to further education in the University. I am not very clear on this subject. In fact, on the very example that has been given, I would like a further clarification by the Department. If a boy chooses "Agricultural Chemicals" as vocational subject and if the 'A' subject is Chemistry, that is, one subject from the academic stream in what subject will this boy be able to get admission in the Degree Course as it is presently constituted? To join B.Sc. (Chemistry) course.

THIRU G. SWAMINATHAN: On a point of clarification. When a lady-Member is presiding, she is known as "Vice-Chairman" and not as "Vice-Chairwoman". Are we to address her as "Sir" or as "Madam"?

THIRU A. R. DAMODARAN: The lady-Member, wherever she may be sitting, has to be termed as "Madam, Madam". I was referring to B.Sc. (Chemistry). Now, B.Sc. (Chemistry) requires the subsidiary subjects of Physics and Mathematics. An agricultural vocational subject chosen with Chemistry will deny the boy an entry into the B.Sc. (Chemistry) course because B.Sc. (Chemistry) will require a knowledge of Physics and Mathematics. Similarly, there are other subjects. One of the reasons why we have chosen the vocational courses is to see that we promote employment opportunities. We encourage our boys to take the vocational courses. The idea is very good and I wish the Government all success. But, with the

1978 மார்ச் 16]

[Thiru A. R. Damodaran]

parents and students who are status-conscious, the demand will be for entry into the academic stream. Probably, we may find that boys above a certain average level will go into the academic stream and those below that level will be pushed into the vocational stream. But, we should not try to mislead these boys into thinking that there are further courses of education available at the University. I do not know if the University contemplates starting new courses based on the new curriculum because that is still in the future. I am speaking only from present knowledge and I would like the Government to make it clear because we should not mislead these boys into thinking that if they go into the vocational courses, they will be able to automatically enter into the graduate courses. On the other hand, the Government can make arrangements, through the University, to see that certain one-year courses are given, after the boys pass out of the vocational stream so that they can take subjects like Physics and Mathematics in semesters and then enter into the graduate courses. If that is possible, I would welcome it because it would also help us in the colleges in 1979 where half the classrooms are going to be empty because there will be no students. I would like the Government to devote some attention to this problem.

Next, I would like to refer to the vocational courses. I am sure this has been investigated by the experts in the Education Department and if at all I make a suggestion, I only wish it to be examined in the light of their experience and knowledge.

(முற்பகல் 11-40)

Fisheries has been introduced as a vocational course. The introduction of 'Fisheries' as a course would not make all our fishermen induce their children to take the vocational course of fisheries, in order that they may be able to catch more fish or anything like that. We have a long sea coast where the men and women are traditionally occupied in the fishing industry. Therefore, we should have vocational subjects suitably framed, like Marine Engineering, Navigation Shipping Technology with special emphasis on Boat and Steamer building. Wireless Technology, Radar Mechanism, Trawler Fishing, Refrigeration in Ocean Liners, Packing and Preservation of fish. Probably some of these subjects are already covered. When I went through the courses, I thought that they had been framed on somewhat theoretical basis and I think that subjects with a little more practical utility could be chosen. It is for the Board to consider this. Many subjects have been suggested but I think Indigenous Medicine could be profitably included as a vocational course.

[Thiru A. R. Damodaran]

[1978 மார்ச் 16]

While I am not in favour of foot-loose doctors being let loose all over the country, I still feel that there would be some benefit if we include Indigenous Medicine—Ayurvedic, Siddha and Unani medicines—as a vocational course, because it may be possible for these Plus two people to act, not as doctors, but at least as health visitors and prescribe ordinary medicines to those in suffering. The other point is: Rural Water Supply, Drainage and Irrigation are important subjects on which we spend crores of rupees and about which the public know nothing. We do not have trained workers in those fields. These should be added as vocational subjects. One more subject which must be included is the subject of Family Planning and Social Welfare Services. The State is spending crores of rupees on this and we must have people in the Plus Two course, especially women, who must be trained and educated in these fields because they can do a lot of service to the people. Pre-School Education and Nursery Training could be other vocational subjects in the academic stream. We could have Hygiene and Physiology as some subjects, as they were there in the Senior Cambridge. Hygiene and Physiology could be a separate subject. Local Administration, Panchayat Administration, Taxation and Finance may also be the other subjects. These are all things which I would like the Department to consider.

Sir, the other problem is that all these schools are being asked to pay Rs. 25,000. I am sure the Government are going to receive a lot of complaints in the coming months. When they ask the private managements to pay Rs. 25,000, the amount is not going to come from their own pockets. Only the parents who are seeking admission for their boys in those institutions will be made to give donations of Rs. 100, Rs. 200 and Rs. 300. I would like the Government to investigate this because the Managements cannot produce the money from air but they have to collect it from the parents. Only the parents who seek admission for their children are likely to pay the donations. The Government must be prepared to face the complaints in that regard.

I have already mentioned about the necessity for buildings and equipments to start the courses. Only a sum of Rs. 2 crores have been provided in 1977-78 and a sum of Rs. 3 crores in 1978-79. These amounts are exclusively reserved for Government Schools according to the report that has been placed here.

We are going to provide co-education in Plus Two course. I am modern enough to appreciate the principle of co-education in schools. I was myself a student in a co-education system and I enjoyed the

1976 மார்ச் 16]

[Thiru A. R Damodaran]

experience very much but in our rural areas, with our orthodox and traditional outlook, I still think that a little caution is necessary. I realise that lack of finance has forced the Government to have this co-education in many of the rural Plus two classes. Taking into account the reaction of the parents, because I do not want girls' education to suffer, and considering the prejudice in the rural areas against allowing girls, especially of the age between 15 and 17, to have co-education in Plus two courses, I would request the Honourable Minister—though I realise his difficulties in this year—to consider the opening of separate Girls' Schools for Plus two courses at least from 1979-80, because the public would prefer this.

Sir, mention has been made of every Plus 2 school having a library with 5,000 books. I do not know if this is only a pious hope. I hope it will materialise. I have always felt that our school students are not given enough library work. In many of the modern schools, the students are asked to devote two hours to library work. They are asked to take a book and a question is put over the week-end about that book. It helps to create a spirit of inquiry and it improves their vocabulary. I hope that the Education Department will realise that library work is an essential part of education. Now, no hours have been set apart in the prescribed periods. I hope that due emphasis will be given for this purpose also.

In the matter of text-books, people feel that we are asking only for English medium and that we are against Tamil medium. We are not at all so. We realise that 75 to 80 per cent of our boys coming from the rural and backward areas are unfamiliar with the English language. But that is another story. Why they are unfamiliar and the manner in which English is being taught in our primary schools will take me into fields for a discussion of which I do not have the time. I would only say that the Government of Tamil Nadu may have a prize scheme so that competent authors will be attracted to write good text-books. About 50 or 60 subjects have been chosen and I think a prize scheme should be instituted so that it may encourage original works in Tamil. We have done it in the Department of Technical Education where very many books have been published. I think the Government which is interested in promoting the use of Tamil as medium of instruction will see to it that sufficient books are published.

I would now refer briefly to University Education and to a particular problem faced by the Annamalai University in that it seems to be on the verge of liquidation or insolvency. It is unfortunate

[Thiru A. R. Damodaran]

[1978 மார்ச் 16]

because next year happens to be the Golden Jubilee year of the Annamalai University. From the note that has been given to us by the Government, I note that the Grants to Universities were Rs. 155 lakhs under non-plan items, Rs. 56 lakhs under Plan items in the year 1977-78 and that in the year 1978-79 it has come down to Rs. 154 lakhs under Non-Plan items and Rs. 51 lakhs under Plan items. Ever since 1974-75, I have made mention of the fact that the introduction of Prohibition, on which I do not wish to speak now, has resulted in a steady deterioration in the allocation of funds for developmental activities. If any more clearer proof is required, the fact that allocations to Universities are being reduced while there should be a normal growth in expenditure is proof positive that we are trying to economise in all sectors. But that is a separate subject. I wish to state that in the Annamalai University a very peculiar situation has arisen. In 1972, the Vice-Chancellor of the Annamalai University wrote to the Education Department saying that the Annamalai University was on the verge of collapse. He wanted Rs. 23 lakhs to cover the deficit and about Rs. 40 lakhs as block grant. The Government, after very active and mature consideration, appointed a Committee in 1975 with the Deputy Secretary (Finance), Deputy Secretary (Education) and one other gentleman to review the memorandum received from the Vice-Chancellor. This Committee, after very mature consideration and active consideration—to use a popular phrase used by our Ministers—produced a report in 1977 recommending that the grant be given. The matter is still receiving the active consideration of Government. I have not been able to find from the documents that have been placed whether the Government have been kind enough to accept the Memorandum of the Vice-Chancellor of 1972 and to accept the report given in 1977 by the Sub-committee of 1975. If this is the way decisions are going to be made, what is the type of progress that we can have in education? A decision delayed is a decision denied. Government must come to some terms and decide whether this is necessary. I have got the Budget Report of the Annamalai University and also the Vice-Chancellor's note. They have swallowed up all the endowment interest which should not have been utilised for normal expenditure. It is a legal offence. If any person files a Writ Petition in the High Court today and says, "An endowment created by my grandfather has been misused for such purposes by the University", the High Court will rule in that person's favour and there will be a financial chaos in the Annamalai University. I would, therefore, request the Government to consider this matter and let us know whether any special allocation has been made to the Annamalai

1978 மார்ச் 16]

[Thiru A. R. Damodaran]

University for 1978-79 because they require something like Rs. 75 lakhs to cover their ordinary deficit on 31st March 1977 and their current needs.

(முற்பகல் 11.50)

Sir, we have reached a stage when we have to consider important questions such as the revision of the Universities Act. I was a member in 1966 when the Madras and Annamalai Universities Acts were amended. The composition of the University bodies has become outmoded. We must consider whether an amendment of the University Act is required so that the composition of the Academic Council, Senate, etc., and the method of selecting the Vice-Chancellor could be redetermined. In this connection, I have to mention with a great deal of agony that I read a report of the speech of the Chancellor at Tiruchirappalli to the effect that another panel was going to be constituted for selecting the Vice-Chancellor of the Madurai University. The University Act is very clear on the subject. I am not referring to the question whether there was a difference of opinion between the Chancellor and the Government on this issue. I am merely referring to the norms that should have been observed, to the decorum that should have been displayed, to the respect that should have been shown, especially in regard to well-established and well-respected conventions. You appoint a panel to select a Vice-Chancellor. That panel consists of one nominee of the Chancellor, one nominee of the Syndicate and one nominee of the Senate. These three persons select three persons whom they give as panel for selection as Vice-Chancellor. When you reject not only the name chosen for Vice-Chancellorship but also reject the panel itself, may selection as Vice-Chancellor. When you reject not only the name will agree to serve even as a member of the Selection Panel to choose the Vice-Chancellor, let alone the Vice-Chancellor himself. By this single act, we have denigrated and destroyed the prestige of the Vice-Chancellor. We have destroyed and denigrated the status of the members who have been chosen to serve on the selection panel. The Chancellor may have had difference of opinion with the Government, but I am not aware of it. But I would like to make it clear to the Government that this is one of the most unfortunate and tragic precedents that could have been created in the history of University administration and should never have been permitted by a popularly elected Government. Anyhow the damage has been done. The nomination for the Madras and Annamalai Universities is to come in the near future. We, the Members of this House, belong to different political parties. But we realise that there are certain

[Thiru A. R. Damodaran]

[1978 மார்ச் 16]

norms to be observed and certainly selection of another panel has rendered the post of Vice-Chancellor equal to that of a Superintendent in a Government office and we cannot think of such posts being occupied by distinguished persons.

I have already spoken during the general discussion on the Budget on one of the subjects which has been the burning issue during the session, namely, the introduction of U.G.C. scales of pay. I am glad that the Hon. Minister, only three days ago, stated that the matter was still open and that he was carrying on discussion with the University representatives, Teachers' representatives. I am not at present concerned with the postponement of the examinations because of this strike. It is an entirely different issue and it is the parents and students who are perturbed. I am not a person who would plead for an unreasonable cause and create an agitation against the Government. I therefore plead with the Government that the grant of the U.G.C. scales of pay with retrospective effect is an inescapable fact, because this unfortunate class of teachers have been discriminated against as compared to their counterparts in 12 or 14 Universities in different parts of India. In Tamil Nadu, unfortunately, the previous Government did not or could not come to a decision. I will not go into that aspect. They could have come to a decision but they did not. Before they could come to a decision, the President's Government came into power. They were there for about 1 year and 4 months. That is another part of history and now the legacy has been left to this Government. I realise the difficulties of the Education Department and I realise even more the difficulties of the Finance Department. While I am not here to suggest any formula, I would humbly suggest one thing. Four alternatives have been offered by the teachers of Colleges. I am sure the Finance Department has already investigated which of these four alternatives would cost the least. My request to the Education Minister is that, as a via media, he can certainly accent the suggestion that it should be made effective from 1st January 1975, in whatever form the Government wishes to give—whether in the form of cash or in the form of bonds. An honourable solution should be sought because they are a microscopic minority who cannot withstand the pressure of an agitation for long and we will be only pushing academic dons and professors on to the streets of Madras to join the transport workers and the other people who are always willing to rise in agitation against the Government. I hope that the Government will at least be able to separate this community, the academic fraternity and arrive at a solution because it will have a widespread, damaging effect on the future confidence

1978 மார்ச் 16]

[Thiru A. R. Damodaran]

of our students in our educational institutions. Already, when I go to Government colleges, when I go to private colleges, I find that the morale is flagging very badly. In fact, one of my complaints against the Directorate of Collegiate Education is that our Government colleges are kept in a remarkably untidy condition. I would not like to name the college because then I would find myself in a very delicate position when an election is facing me. But I would still say that there are some colleges where the debris instead of being put into the dust-bin is put into the courtyard, giving a very shabby appearance. I am glad that we have a lady as the Directress of Collegiate Education. I am sure she will appreciate aesthetics and see that some beauty is restored to our college campuses. If you go to the University of California and Los Angeles, it is a sight for the Gods. But if you see some of our colleges, I do not know for whom it is a sight. I only hope that this small matter will also be attended to.

I would like, before concluding, to make an assurance to the Hon. the Minister for Education from whom we expect very momentous announcements at the end of this session. Two very important announcements are expected and I hope he will make them and relieve our minds. I would only like to assure him that we from the Legislature, on our part, will offer him the maximum co-operation in seeing that the Plus 2 course is carried out successfully. I do not agree with all those VIPs who have rushed to the Press and said, 'Let us have one year in School and one year in College'. That is an impossibility. We have taken too many steps. We have to go forward and we cannot go backward. It is a good decision. We want an all-India pattern, as my hon. Friend, the lady Member remarked. We want an all-India pattern to increase mobility, etc. There will be problems of finance, accommodation and various other questions which we must face and solve. In this task, I would assure him that all of us will definitely give our co-operation. I only hope that some of the points which act as irritants in the educational field will be attended to so that we may look forward to a smooth year of progress and all-round advancement in the field of education.

Thank you very much.

(மூன்றுபேரு ரேவைத் துணைத் தலைவர் தலைமை)

Thiru G. SWAMINATHAN: Sir, I thank you for the opportunity given me to participate in the discussion on the Policy Note on Education.

[Thiru G. Swaminathan]

[1978 மார்ச் 16]

I was thinking that I was very fortunate in the sense that the Hon. the lady Member was presiding over the House as Vice-Chairman and I would have the first opportunity to congratulate her on her recent election as Member of the Rajya Sabha. I also thought that I could speak in English which I have been avoiding all the while.

Thiru K. S. GANAPATHI: Do we have the necessary quorum in the House to hear the hon. Member's speech?

(நண்பகல் 12-00)

உறுப்பினர்களுடைய பேச்சைக் கேட்க அவையில் குறைந்தபட்சக் quorum இருக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : செய்கிறேன்.

Thiru G. SWAMINATHAN: I have been avoiding an English speech all the while when our Hon. Deputy Chairman is presiding. I thought that I would forget speaking in English and, therefore, I chose to make my speech in English after a long time.

Coming to the subject, hon. Members have covered almost all the topics and after the Hon. Deputy Chairman has come over here, I am a bit afraid about the time-limit. My hon. Friend Thiru A. R. Damodaran has taken a long time—about 40 minutes and the Deputy Chairman has fixed a time-limit of 10 minutes. After 10 minutes, he will be ringing the bell. Thereafter, one can take one or two minutes and then wind up one's speech.

The first point is this. My hon. Friend Thiru Thomas who spoke before me has mentioned about the expenses incurred over a long period of time. During the year 1975-76, it was Rs. 123 crores, in 1976-77 it was about Rs. 146 crores and during 1977-78 it was Rs. 169 crores. He also calculated the other items of expenditure and said that the present Government was spending to the tune of Rs. 220 crores. He said that this expenditure was important and necessary and had to be increased during the coming years. Every year the Government would say that they have allotted more money than in the previous year. Whenever the Budget was presented, the D.M.K. Government had been saying that they were spending on Education more money than what was spent during the Congress rule. Now in the paper that has been presented here, the present Government want to mention indirectly that they are spending much more than

1978 மார்ச் 16]

[Thiru G. Swaminathan]

what the previous Governments were spending on education. It is also mentioned that it will increase in future years. The hon. Members in both the Houses will always say that the amount spent on education is not enough and some more amount should be spent on education. We have been demanding that the construction of school buildings should be taken up on a large scale, that more number of schools should be started, more amount should be paid to the teachers, more amount should be paid to the college teachers as salary. We all make a demand that there should be further escalation of the expenses made by the Government. Of course, there is great advancement in the field of education since 1947 during the last 30 years. We have also to a certain extent improved the quantity in the field. Even though it has been mentioned in the book that has been placed here that 93.4 per cent of the pupils are joining the schools, only about 58 per cent of them are studying in the 5th Class. From 11 to 14 years, only 56.8 per cent are joining and I do not know how many of them will continue up to the S.S.L.C. Class. Even after spending so much money, only a small number of students go up to the stage of Higher Education. This is what we have done in education after we have spent so much money. Quantitatively we have not been able to increase education much and the quality of education also is coming down because we are unable to provide the economic inputs for all these people. My only point is that the pattern of education that we have been following and trying to strengthen over all these years is the British pattern of education which we have got for over a century. If we are to strengthen it, we have to start more schools in the villages; should have more hostels and also have more trained teachers. As years go by, neither the Government of India nor the State Government will have sufficient funds to be provided as inputs for education. Perhaps, for the next year, the Government may be able to allot Rs. 10 crores more for education and after ten years, probably, we will be able to allot for the educational expenditure of the State only a sum which, according to me, would be insufficient because we will not be able to spend enough even for the structures that have to be put up. Even with a rise in excise duty and indirect taxes, the Government of India find that their revenue is coming down. So also, the State Government which is mainly dependent on sales tax and other taxes will not be able to escalate the expenditure on education. So, I would only wish the Hon. Minister to reconsider whether it is necessary for us to base our education only on the pattern that we have been following all these years over a period of a century, whether only the formal education should be continued and strengthened in India and if that system alone is to

[Thiru G. Swaminathan]

[1978 மார்ச் 16]

be strengthened whether we would be able to improve the quality and quantity of education. My own feeling is that we would not be able to give education with quality to all the people if they want to study. If most of the drop-outs from schools want to study again and if most of the people want to study in colleges, it would not be sufficient if we spend Rs. 178 crores or Rs. 200 crores and we may have to spend nearly about Rs. 1,000 crores on education alone. Therefore, the educationists here and also the Hon. Minister should consider whether we have not reached a time when we should make a complete change in the very basis of education from formal to non-formal education. This is the point which I want to stress. Non-formal education has now come to the level of college education. But I would say that non-formal education should start even from the level of elementary school for two reasons. The first reason is that we are now having only one-point entry to our schools. If a boy drops out from school before completing the 5th class and wants to continue his education later in life, he has to start again from Class 1. Secondly, in our rural areas, people want their children to assist them in their avocations and they desire their children to devote only a part of their time to education. We are giving them incentives in the shape of mid-day meals, text-books and also clothes. In spite of that, the position has not improved and the rural children are able to devote only a part of their time to education. Therefore, my recommendation to the Hon. Minister is that education at the level of elementary school should be made part-time education. Of course, if anybody wants to give full-time education to his children, the required facilities should be there. But only people who are fairly wealthy or belong to the middle class can afford that and the poorer people would be able to give their children only part-time education. If statistics about drop-outs from schools are taken, Government will find that most of the drop-outs belong to poor families. Therefore, I would request the Government to take action to have part-time courses for elementary education and also for secondary education. Unless it is done, we will not be able to revolutionise education and we will be going in the same pattern as others have gone. We are already exhausting our gasoline and we are only half-way on our road. Our destination is quite far away and we do not have the gasoline to reach our destination.

(பிற்பகல் 12-10)

Then, coming to the matter of allowing the students to pass the S.S.L.C. examination in compartmental system, my hon. Friends Thiruvallargal Ganapathi and Thomas have congratulated the Govern-

1978 மார்ச் 16]

[Thiru G. Swaminathan]

ment and I also congratulate the Government on their having introduced this system. Then, referring to the conduct of the examination, much has been talked here and in the other House about the confusion in some Centres. I happened to see the package of question papers. One set of question papers are sent in red colour cover and the other set is sent in green or light blue cover. I do not know how they got mixed up. If the different sets had been sent in green and light blue covers, then there is a possibility for confusion because of colour blindness. But the covers were red and blue in colour and they are quite distinctive. Still if some teachers in some Centres have committed this mistake, it must be due to the fact that they were tired. It is the duty of the Government to see that all things are done properly. Still if some teachers have done this mistake, they need not be visited with severe punishment. The Hon. Minister has stated that he will mete out serious punishment to the teachers concerned. They may be let off since it was a small human error. Both the sets of question papers are prepared only from the same book. I only plead that the students should not be penalised. I also appeal that the teachers may not be severely punished.

Coming to the question of merger of A and B wings, the Hon. Minister had given an assurance that the integration would be announced during the Budget session. I was anxiously looking for the announcement and I will be very happy if he announces the decision early.

Regarding the B.T. Teachers, most of them participated in the strike and the absence on account of strike had been treated as leave for which they were eligible and their leave account had been debited. Now the Government had been pleased to remove the note about their participation in the strike from their personal files. I now request the Hon. Minister to order the grant of special leave to cover the strike period and the leave account of the individuals to be credited with the leave adjusted.

Regarding Higher Secondary Course, I fully endorse the views expressed by my hon. Friend Thiru A. R. Damodaran. I only wish to add that none of the schools is prepared to give the sum of Rs. 25,000 50 per cent of the schools selected for Higher Secondary Courses are aided institutions. Most of the aided institutions are in a position to give Rs. 25,000 and they have written that they do not want Higher Secondary Course if the payment of Rs. 25,000 is insisted upon.

[1973 மார்ச் 16]

மாண்புமிகு திரு. செ. அரங்கநாயகம்: மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே, மாயவரம் நகராட்சிப் பள்ளியிலிருந்தும், பேராஜாணி பள்ளியிலிருந்தும் இது போன்ற கோரிக்கைகள் வந்திருக்கின்றன. இதை ஏற்க முடியாது என்று சொல்லப்பட்டு விட்டது. மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் குறிப்பிடுவதைப் போல், பெரும்பான்மையான பள்ளிகள் கட்டவில்லை என்ற நிலைமை இல்லை. அவர்கள் நல்ல ஆர்வத்தோடு இப்போது செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அநேகமாக எல்லோரும் கட்டி விடுவார்கள். ஆகவே மாண்புமிகு உறுப்பினர் அதற்கு மாறான கருத்தைத் தெரிவிப்பாரேயானால், அவர்களுடைய ஆர்வத்தைக் குறைப்பது போல் அது அமையும் என்ற காரணத்தினால்தான், இடைமறித்துப் பேச வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது.

Thiru G. SWAMINATHAN: I would be very happy if all the aided institutions come forward with this Rs. 25,000. Schools in places like Muthupet have not been included. They say that they have to collect the sum of Rs. 25,000 and they do not know from where to collect this money. But still they want to have a Higher Secondary School in their place. I would be very happy if those people are able to collect the money. But, the Government are already under pressure to start the Higher Secondary Schools. Whatever may be the difficulties, from next year onwards they have to start these schools. So, I request that the Government may not insist on the payment of Rs. 25,000. If they insist on the payment of Rs. 25,000, I do not know what is going to happen.

(மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் அவர்கள் மனியூட்டினார்.)

Thiru G. SWAMINATHAN: Sir, I will conclude shortly. You have allotted me ten minutes.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர்: விரைவாக முடித்துக் கொள்ளுங்கள்

Thiru G. SWAMINATHAN: My hon. Friend Thiru Damodaran mentioned that liberal grants should be given. I endorse his opinion because unless these institutions are given some amounts, secondary education will not be able to attain full growth in our State.

Sir, the examinations in Colleges have already been postponed from 14th March to 27th March. During the last session also, I raised a point when some of the colleges in Madras were closed as a result of skirmishes between the transport workers and the students. Nowadays, whenever an incident involving students happens, the colleges are closed. Previously, the Government used to be anxious

1978 மார்ச் 16]

[Thiru G. Swaminathan]

to open the colleges quickly after such closure. Now, there seems to be a change of climate and the Government do not seem to be very anxious about the re-opening of the colleges. It is only the parents and the students who are trying to press on the Government the necessity for the quick re-opening of the colleges. The attitude of the Government seems to be to close down the college even if the incident happens at a place 3 or 4 miles away. For instance, when there was some trouble in Pachaiyappa's College, the Vaishnava College was closed and it was not re-opened for several days. As a result of such closure of colleges, the portions prescribed for the students could not be covered before the examinations. Now, the examinations are to be started on the 27th March. I do not know whether it is a fixed date or whether that date also is a nebulous date. The parents are very anxious about the commencement of the examinations. I would also like to know whether the postponement of examinations is done on the directive of the Government, or on the directive of the Vice-Chancellor, or with the concurrence of both. A rumour is going round that the Vice-Chancellor, without getting the concurrence of the Government, has asked the Colleges to close down. By whomsoever it has been done, the parents are now suffering.

Thiru A. R. DAMODARAN: Sir, as far as private Colleges are concerned, the Vice-Chancellor has every right to close the Colleges without the concurrence of the Government. It is only in respect of the Government Colleges that Government have to take the decision.

Thiru G. SWAMINATHAN: Sir, my only point is that we are suffering. We are not concerned about who has got the authority and the right to close down the colleges and postpone the examinations. I am concerned about this because my son and daughter are to appear for the examination and they could not write the examinations for another 10 or 15 days. It is causing me worry.

திரு. க. அறிவுமகன் : மாண்புமிகு உறுப்பினருடைய மகனும், மகளும் அவருக்கே பெரிய பிரச்சினையாக இருக்கிறார்கள் என்று தெரிகிறது.

Thiru G. SWAMINATHAN : As it always happens in so many other families, most probably, the parents of the hon. Member Thiru Arivazhagan might have felt like that.

Regarding the demands of the College teachers, they have raised eleven demands. The Hon. Minister spoke to them on various dates. I saw in the papers that he had conceded 4 or 5 demands. But later on when I asked a specific question on the floor of this House

[Thiru G. Swaminathan]

[1978 மார்ச் 16]

to know what were the demands which had been conceded by him, he backed out and said that the demands were just then being considered by him. The Hon. Minister himself had earlier given a statement to papers like The Indian Express and The Hindu to the effect that five demands had been conceded by him and that they would be implemented. Some of the College teachers told me that the statement had appeared in the Press and asked me whether I would be able to get an assurance from the Minister on the floor of the Council in the matter so that he could not back out later on. Later, I gave a call-attention notice in this House and tried to know from the Minister the demands which had been conceded. But the Hon. Minister was very clever and he said that he was just then considering all the 11 demands, that none of the points had been conceded already and that he would be able to reply only later on. My only request to the Hon. Minister is that, except in the case of one or two demands on which he would be able to make a decision only later on, the other demands may be considered and accepted so that the college teachers may get some relief.

(பிற்பகல் 12-20)

Coming to the agitation of teachers in the form of boycotting the examinations, they are refusing to act as invigilators and to do the work of valuation of answer papers. It appears that the Director of Collegiate Education has sent a circular and it has appeared in the newspapers. The Director has threatened them that action would be taken against those who refuse to act as invigilators or as examiners. I would like to know whether it is obligatory on the part of the College Teachers to act as invigilators and as examiners. The Government Colleges may be bound by the circular of the Director. I think it is not obligatory on the part of the College Teachers to do the above work and while so, how can action be taken by the Director of Collegiate Education against these people who do not wish to act as Invigilators? There may be other reasons for their refusal. Sometimes it happens that it is risky to act as invigilators. In the North, policemen had to be posted as invigilators in Schools and Colleges. They may not like to act as examiners for valuing the answer papers. It is not right on the part of the Government to threaten these people with action, when they are obliged to do that work.

Coming to examinations, the College Teachers say that they will boycott the examinations. The newspapers have announced that the examination will be on the 24th. The teachers have announced

1973 மார்ச் 16]

[Thiru G. Swaminathan]

that on 23rd they will organise a rally in front of the Secretariat. We are in a quandary whether the examinations will be conducted from 24th or not. I do not know how the Government are going to tackle the problem. It is taking a serious turn. The Government should decide as early as possible. With these words, I thank you very much for the opportunity given.

* Thiru D. V. D'MONTE: Hon. Deputy Chairman, Sir, before dealing with the Note on Progress of Education in Tamil Nadu, I would like to make a few general observations. I find that the language controversy is raising its ugly head in the State. There are attempts made to politicalise the controversy. I cannot see what is the provocation for this to take place now. Both the Prime Minister, the Home Minister and Thiru. Raj Narain and other leading Members of the Janata Party have categorically stated that there is no question of imposing Hindi on unwilling people, much less on the people of Tamil Nadu, and that English will be allowed to continue as long as the people want it. You cannot do away with English language, since we want to continue our march towards scientific development. The assurance of the Prime Minister must be taken at its face value. If the Government in the State wanted to have any constitutional remedy to secure the proper place for English, I would be the first person to stand by the Government. Today the Government face many problems. The very unity and integrity of the country is at stake. On the language issue, the assurance of the Prime Minister should be taken seriously and at its face value.

The Government of Tamil Nadu are wedded to the two-language formula. But in the name of two language formula what is actually happening is the vigorous pursuit of one language formula. While I agree that the pride of place should be given to the regional language, the role of English should not be gradually reduced. It is necessary that English must be given its rightful place in the two language formula.

Sir, let us take the decision of the Vice-Chancellor to switch over to the regional language as the medium of instruction. Many right-thinking people have condemned this move as hasty and attributed it to political pressure. Switching over to the regional language will have a bad effect on the students, it will lead to the growth of parochial considerations and it may tend to affect unity. The response of students to opt for regional language has been appallingly poor year after year. This should have convinced the Vice-Chancellor that he should ensure academic freedom. Moreover, there would be practical difficulties in this like the availability of text-books on arts

[Thiru D. V. D'Monti]

[1978 மார்ச் 16]

subjects and in the subjects on science and technology. Therefore, I would stress that parents and students should be given the freedom to choose the medium of instruction.

Regarding the Higher Secondary Education in schools, Government have decided not to charge tuition fees for students who study in the Tamil Language. But those who wish to pursue their studies in English have to pay fees. It is nothing short of a blatant discrimination against the students, especially against the students of the Anglo-Indian community whose mother-tongue is English. The Anglo-Indian community must have the right to free education as also the right to study in their mother-tongue which is English. The Government must make immediate provision to ensure that the Anglo-Indian community is given this opportunity. I have made this appeal several times in this House and I do hope that at least now the Government would pay heed to my plea which I make on behalf of the microscopic minority community of Anglo-Indians. If the schools are allowed to charge fees, the number of Anglo-Indians studying in those schools which is already small will diminish still further and there will be a large number of drop-outs. This is a serious situation and calls for urgent measures.

Sir, I would like to make mention about an appropriate rural schooling programme for the State. The predominantly rural nature of our country demands that an emphasis be laid on rural education. The rural environment provides the setting for children to develop their knowledge. If the initiative is taken, land belonging to the community could be made available for use as open real-life laboratories. Now that the Government of India are seized of this issue and a sub-committee has also been constituted, I hope that the Government will come forward with a number of educational projects on rural development.

One more point, Sir, and I have done. I would like to refer to the grant of Rs. 16 lakhs that has been made for the Sports Council. It is totally inadequate if we are to consider the number of play-fields and facilities that there are to be made available for games and sports. If we are to promote sports and games in the State the allotment should be of a higher figure. I feel that the Government have not seriously taken up the problem of initiating the young people into sports and games and to make them take their place in world competitions. I would request the Hon. the Minister for Education to ensure that play-fields are made available in schools and colleges in the rural areas so that the young people could take to sports and games in their school-age.

Thank you,

1978 மார்ச் 16]

புலவர் புலமைப்பித்தன் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவரவர்களே, இந்தக் கல்வி விளக்க உரையின்மீது, ஒரு பதினேழு ஆண்டு காலம் தமிழ் ஆசிரியர்களைப் பணியாற்றியவன் என்கின்ற வகையில் என்னுடைய ஒரு சில கருத்துக்களைத் தெரிவித்துக் கொள்வதில் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். என்னரும் தமிழ் நாட்டின்கண் எல்லோரும் கல்வி கற்று புன்னரும் கலைஞரானத்தால், பராக்கிரமத்தால், அன்பால், உன்னத இமயம் போல் ஓங்கிடும் கிரீத்தி எய்தி இன்புற்றார் என்று மற்றோர் இயம்பிடக் கேட்டிடல் என்னுளோ? என்ற எக்கத்தை, வேதனையைப் போக்குகின்ற வகையில், இந்தக் கல்வித் கொள்கை சிறப்பாக அமைந்திருக்கிறது என்பதை நான் மனமாரப் பாராட்டி வரவேற்கிறேன்.

4.12 கோடி பேர்களில் ஏறத்தாழ ஒன்றரைக் கோடி பேர் மட்டுமே எழுதப்படிக்கத் தெரிந்தவர்கள் இருக்கிறார்கள் என்ற அவல நிலை மாறி எல்லோரும் கல்வி கற்று, நல்ல சமுதாயம் உருவாக வேண்டும் என்பதிலே எல்லோருக்கும் இருக்கின்ற நாட்டத்தை இந்த அரசு நிச்சயமாக நிறைவேற்றி வைக்கும் என்கின்ற அடிப்படையான அடையாளச் சின்னத்தை நாம் இந்தக் கொள்கை விளக்கத்தின் வாயிலாகக் காண முடிகிறது. இதிலே 11 ஆவது, 12 ஆவது வகுப்புகள் என்கிற புதிய அமைப்பு உருவாவதும் அதனைப்பற்றிப் பல்வேறு முனையில் விவாதங்கள் நடப்பதும், அதுவும் கல்வித் துறையைப் பற்றிய விவாதமாக நடக்கிறது என்பதும் நல்ல வருங்காலத்தைக் காட்டுகிற அடையாளம் என்பதை நான் மனப்பூர்வமாக ஒத்துக்கொள்கிறேன்.

கல்வித் துறைக்கு 176 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டிருப்பது—இந்த நாட்டினுடைய மொத்த பொருளாதாயத் திட்டத்தில் ஏறத்தாழ நான்கில் ஒரு பாகம், 24 விழுக்காடு என்று கருதுகிறேன், அந்த வகையில் ஒதுக்கப் பட்டிருப்பது—பொற்றிப் பாராட்டப்பட வேண்டிய செய்தியாகும்.

(பிற்பகல் 12-30)

குறிப்பாக 11ஆம் வகுப்பு, 12ஆம் வகுப்புகளில் தமிழ் பாட மொழியாகவும் பயிற்று மொழியாகவும் இருக்குமென்ற அருமையான திட்டத்தை நிறைவேற்றுவதற்காகவும், தமிழ் வகுப்புகளில் படிக்கிறவர்களுக்குக் கட்டணம் இல்லை என்று சொல்லப்படுவதற்காகவும் மெய்யாகவே முன்னேறத் துடிக்கிற இந்த முத்தமிழ் மொழிக்கு தகுதிற ஊக்கமாக அது அமைவதாலும் நான் அந்தத் திட்டத்தை மனப்பூர்வமாகப் பாராட்டுகிறேன். இருமொழித் திட்டத்தை வெற்றிகரத்தோடு, நடைமுறையில் அது ஒரு மொழித் திட்டத்தைப் போல இல்லையா என்ற எண்ணம் ஒரு சிலர் மத்தியில் இருப்ப

[புலவர் புலமைப்பித்தன்]

[1978 மார்ச் 16]

தாக அறிகிறேன். எல்லாக் கலைகளையும் தெரிந்து கற்பதற்கு தாய்மொழி யாம் தமிழும், நாட்டுக்குள்ளும் உலக நாடுகளிடையேயும் தொடர்பு கொள்ள ஆங்கிலமும் பயன்படுத்தப்பட வேண்டுமென்ற அடிப்படையில் இரு மொழித் திட்டத்தைக் கொள்கை அளவில் ஒப்புக்கொண்டு நிறைவேற்றி இருக் கிறோமே தவிர, தாய்மொழி பெற்றிருக்கிற எல்லா இடங்களையும் ஆங்கிலம் மீண்டும் பெற வேண்டுமென்பது நல்லதல்ல என்பதை மட்டும் நான் தெரி வித்துக்கொள்கிறேன். தாய்மொழி என்ற கொடி வளருவதற்கு ஆங்கிலம் என்ற கொழு கொம்பு இருக்க வேண்டும். அதனாலேயே தாய்மொழி என்ற கொடிக்கு நீர் ஊற்றுவதைப் போலவே கொழுகொம்பிற்கும் நீர் ஊற்றத் தேவையில்லை என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். இங்கே தமிழ் மொழிக்கும் ஆக்கம் தரும் வகையில் பல்வேறு விதமான ஏற்பாடு களைச் செய்திருக்கிறீர்கள் என்பதற்காக நான் ஒரு தமிழ் ஆசிரியனாக இருந் தவன் என்ற முறையிலும், ஒரு தமிழ்க் கவிஞன் என்ற அடிப்படையிலும், என்னுடைய மனம் திறந்த பாராட்டுதல்களைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அத்துடன் வறுமையில் வாடிக் கொண்டிருக்கிற தமிழாசிரியர்கள், தமிழ் அறிஞர்கள் ஆகியோரை ஆதரிக்கிற வகையில் அவர்களுக்கு ஒய்வுதியமாக திங்கள் தோறும் ரூ. 100 வழங்குவதை ஒரு நல்ல சகனம் என்றே கருது கிறேன். திருவள்ளூர் திருநாளில் தொடக்க நாள் அன்று திருவள்ளூர் கோட்டத்தில் நமது முதலமைச்சர் அவர்கள் இதைப்பற்றிப் பேசியிருக் கிறார்கள். தமிழ் நாட்டில் தமிழ் கற்ற ஒருவன் வாழ முடியவில்லை என்ற நிலை இருக்குமானால், அதைவிட கேவலமான நிலை எதுவும் இருக்க முடியாது என்று அறிந்து பேசியிருப்பதைப் படித்துப் பார்த்து, மெய்யாகவே மன மகிழ்ச்சியுற்றேன். அதனாலே மாதந்தோறும் ரூ. 100 அவர்களுக்குத் தருவதைத் தொடர்ந்து செயல்படுத்தும் வகையில் அதிகாரிகள் கவனமாக இருந்து, அதை அலட்சியம் செய்யாமல் நிறைவேற்ற ஒத்துழைக்க வேண்டு மென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதேபோல இயல், இசை, நாடகத் துறை யிலும் வளர்ச்சியை ஏற்படுத்துவதற்காக இந்த அரசு பல முயற்சிகளை எடுத்து வருகிறது. நான் வரலாற்றினைப்பற்றி ஒரு சில கருத்துக்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். ஏறத்தாழ பல்வேறு சரித்திர கட்டங்களில் பல்லவர், களப் பிரர், அதற்குப் பின் ஆங்கிலேயர் என்று பலர் இந்த நாட்டிலே புகுந்து ஆதிக்கம் செலுத்திய காரணத்தால், தமிழகத்தின் வரலாறு இருட்டடிப்புக்கு ஆளாகியிருக்கிறது, மறைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த வகையில் தமிழகத்தின் வரலாற்றைக் குறைந்த பட்சம் ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கான வரலாற்றையாவது மிகவும் தெளிவாக ஆராய்ந்து வெளிச்சத்திற்குக் கொண்டுவர வேண்டுமென்ற எண்ணத்தைத் தமிழக முதலமைச்சர் அவர்கள் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். அதைப் பாராட்டி வரவேற்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். ஆனால் அதே நேரத்தில் நெஞ்சை அள்ளும் சிலப்பதிகாரம் என்று எல்லோராலும் பாசாட்டப்

1978 மார்ச் 16]

[புலவர் புலமைப்பித்தன்]

படுகிற அந்த சிலப்பதிகாரத்தினுடைய வரலாற்றைக் கூட, இருட்டடிப்புக்கு ஆளாக்கும் முயற்சியில் ஒரு சிலர் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதை மிக்க வேதனையோடு தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அதற்குக் காரணம் சாகித்திய அகாடமி பரிசுக்குரியதாகத் தேர்ந்தெடுத்திருக்கிற ஒரு நூலைப் பார்த்துப்போது, அந்த வேதனை உண்டாகிறது. சிலப்பதிகாரம் கி.பி. 11 ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய ஒரு கற்பனைக் காவியம் என்று சொல்லி, அதைப் பற்றி எழுதப்பட்ட ஒரு நூலுக்கு சாகித்திய அகாடமி பரிசு தந்திருக்கிறது. சாகித்திய அகாடமி என்பதற்கு தமிழ்ச் சொல் கவிதை அரங்கம் என்று சொல்லலாம் என்று கருதுகிறேன். கவிதையாகவே வார்த்தை தமிழை இழிவு படுத்த வேண்டுமென்ற நோக்கம் அந்த சாகித்திய அகாடமி என்ற கவிதை அரங்கத்திற்கு ஏற்படலாமா என்பது ஒரு வேதனை தரும் வினாவாகும். கி.பி. 575ல் தமிழகத்தில் ஏற்பட்டிருந்த பல்லவர் ஆட்சியிலிருந்து தென் பாண்டி நாட்டை மீட்டான் என்ற வரலாறு வருவதற்கு முன்னால், யாருடைய ஆட்சியும் தென் பாண்டி நாட்டில் ஏற்படவில்லை. அப்போது ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன் ஆண்டுவந்தான் என்பதையும் அவன், “நீர்வார் கண்ணை எம்முன் வந்தோய், யாரையோ நீ மடக் கொடியோய்” என்று கேட்க அதற்கு சோழநாட்டுப் பெருமையை எடுத்துச் சொல்லி தன்னை அறிமுகப் படுத்துகிறான் கண்ணகி என்பதையும் வரலாற்று ஆதாரத்தோடு எடுத்துக் காட்டுகிற சிலப்பதிகாரத்தை இருட்டுக்குள் தள்ள வேண்டுமென்று நினைக்கிறார்களோ என்ற அச்சம் உண்டாகிறது. கி.பி. 11ஆம் நூற்றாண்டில் சிலப்பதிகாரம் தோன்றியது என்றும், அது மட்டுமல்லாமல் அதிலுள்ள கருத்துக்கள் கற்பனை என்றும் வரலாறு இல்லை என்றும் மறுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதை எழுதிய சில்லன் கோவிந்தசாமி என்பவருக்குத்தான் சாகித்திய அகாடமி பரிசு தந்திருப்பதாக அறிகிறேன். அது அவர் சொல்வதைப் போல கற்பனை இல்லை என்பதற்கான ஒரே ஒரு ஆதாரம் உண்டு. இளங்கோ அடிகள் அதைப் பாடும்போதே இப்படிப்பட்ட கருத்தைச் சொல்லப் பலர் பிற்காலத்தில் தோன்றுவார்கள் என்று எதிர்பார்த்து சிலப்பதிகாரம் என்று பெயர் வைத்தார். சிலப்பதிகாரம் என்பது சிலம்பை வைத்து அதிகரித்தது, வரலாறு என்று பொருள்படுகிற வகையில் சிலப்பதிகாரம் என்று தலைப் பிட்டார். அயணம் என்பதற்கும் அதிகாரம் என்பதற்கும் உள்ள வேறு பாட்டைக் காண வேண்டும். அயணம் என்றால், இப்படி இருக்க முடியும் என்று குறிப்பிடுவது தீந்தரிக்கப்படுகிற இலக்கிய மரபாகும். அதிகாரம் என்பது அதிகரித்து இருந்தது, வரலாறுகத் தொடர்ந்து இருந்தது என்ற பொருளைத் தருவதாகும். அதனால்தான் இராமாயணம் இப்படிப்பட்ட வகையில் எடுத்துக்கொள்ளப்பட வேண்டியதாக இருக்கிறது. சிலம்பை வைத்து அதிகரித்த வரலாறு என்பதைத் தெரிந்துகொள்வதற்காகவே அதன் தலைப்பு

[புலவர் புலமைப்பித்தன்]

[1978 மார்ச் 16]

சான்றாக இருக்கிறது என்பதைப் பணிவன்போடு தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். ஒருவேளை தமிழ் நாட்டின் வரலாற்றை, சிலப்பதிகாரத்தின் பெருமையைக் குறைத்தால், சாகித்திய அகாடமியின் பரிசு கிடைக்குமோ என்னவோ, எனக்குச் சந்தேகமாக இருக்கிறது. தமிழ்த் துறையில் வளர்ச்சி ஏற்பட வேண்டுமென்பதை எல்லோரும் மனமுலுந்து வரவேற்கிறார்கள் என்பதை ஒப்புக்கொள்கிறேன். தமிழ்க் காவியங்களை, இலக்கியங்களை உலகமறியச் செய்ய வேண்டும். தமிழ் நூல்களை உலகமறியச் செய்ய வேண்டுமென்ற முயற்சியில் இந்த அரசாங்கம் ஈடுபட்டு வேற்று நாட்டு இலக்கியங்களை தமிழில் கொண்டுவரவும், தமிழ் நூல்களை வேற்று மொழியில் மொழி பெயர்க்கவும் திட்டமிட்டிருப்பதைப் பாராட்டுகிறேன். பாவேந்தர் பாரதி தாசன் அவர்கள்,

தாய் எழில் தமிழை என்றன்

தமிழரின் கவிதை தன்னே

ஆயிரம் மொழியில் காண

இப்புவி அவாவிற்கென்ற

தோயுறும் மதுவினாறு

தொடர்ந்து என்றன் செவியில் வந்து

பாயும் நாள் எந்த நாளோ?

யார் இதைப் பகர்வார் இங்கே!

என்று பாடியதற்கேற்ப தமிழக அரசு திட்டியிருக்கிற அந்தத் திட்டத்தை மகிழ்ச்சியோடு வரவேற்று, அந்தத் திட்டத்தின் முதல் கட்டமாக பாவேந்தன் பாரதி தாசனின் இலக்கியத்தை ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்க்கும் முயற்சியில் அரசு ஈடுபட்டால், மிகவும் மகிழ்ச்சியடைவேன் என்பதையும் தெரிவிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

கடைசியாக, தமிழாசிரியர்களை இருந்தவன் என்ற அடிப்படையில் செஞ் சோற்றுக் கடன் என்பதைப் போல ஒரு சில கருத்துக்களைச் சொல்ல அனுமதி அளிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். தமிழாசிரியர்களை பி.டி. ஆசிரியர் நிலையில் வைத்து, தலைமை ஆசிரியர் பதவி அளிக்கும் வகையில், அரசு ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஏற்கெனவே 400 தமிழாசிரியர்கள் முதல் நிலை தலைமையாசிரியர்களாக இருந்ததை கடந்த ஆட்சியில் மாற்றிவிட்டார்கள். சட்டம் இடம் தரவில்லை என்று காரணம் காட்டப்பட்டது. சட்டம் என்பது நமக்காக ஏற்படுத்திக் கொள்வதுதான். தமிழாசிரியர்கள் தலைமையாசிரியர்களாக உயரும் வாய்ப்பு தர வேண்டும். எங்கும் தமிழ் எதிலும் தமிழ் என்று முழங்குகிற இந்தக் காலத்தில் அந்தக் கொள்கைக்கு இந்த நடவடிக்கை உதவியாக இருக்கும் என்ற அடிப்படையில் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

1978 மார்ச் 16]

[புலவர் புலமைப்பித்தன்]

(பிற்பகல் 12-40)

இறுதியாக 107 பேர்கள் மட்டும் இன்று முதல்நிலைத் தமிழாசிரியர்களாக ஆக்கப்படாமல் இருக்கிறார்கள். ஏறத்தாழ 4,500 பேர்கள் இரண்டாம் நிலைத் தமிழாசிரியர்களாக இருந்தவர்கள் முதல்நிலைத் தமிழாசிரியர்களாகப் பதவி உயர்வு பெற்றிருக்கிறார்கள். இதற்குப் பின்னால் ஒரு 170 பேர் மட்டும் அந்த நிலையைப் பெறாமல் இருக்கிறார்கள். எனவே, அரசு இந்த 170 பேர்களுக்கும் முதல்நிலை தமிழாசிரியர்கள் பதவி உயர்வை அளிக்க உரிய முயற்சியில் ஈடுபட வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். தமிழ்த் துறையில் நல்ல பணிகளைச் செய்ய வேண்டும். தமிழ் வளர்ச்சித் துறை என்பது ஏதோ புத்தகம் வெளியிடும் ஒரு அமைப்பாக மட்டுமல்லாமல், நல்ல ஆக்கப் பணிகளில் ஈடுபட வேண்டும் என்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஒட்டுமொத்தத்தில் இந்தக் கல்விக் கொள்கை என்பது நாட்டில் அனைவராவும் வரவேற்கக்கூடிய ஒரு கொள்கை என்று தெரிவித்து, ஓராண்டுக் கல்வி பாழ்பட்டுப்போனால், ஒரு 100 ஆண்டுக் காலச் சமுதாயம் பாதிக்கப்படுகிறது என்பதை மனதில் வைத்து எல்லோரும் கல்வித் துறையில் அமைதியை நிலைநாட்ட உறுதுணை புரிய வேண்டுமென்றும், கல்வியில் நல்ல முன்னேற்றத்தை உருவாக்க ஒத்துழைத்திட வேண்டும் என்றும் கருத்தினைத் தெரிவித்து, இந்தக் கல்விக் கொள்கை வெற்றி பெறுவதற்கு எல்லோருடைய ஆக்காவுமிருக்கும் என்று கூறி, என் உரையை முடிக்கிறேன். வணக்கம்.

திரு. எம். சங்கரலிங்கம்: மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவரவர்களே, நமது மேலவையில் விவாதிக்கப்படுகிற கல்விக் கொள்கைக் குறிப்பின்மீது எனது கருத்துக்களை எடுத்துச் சொல்வதற்கு முன்னால் நம் மாநிலத்தின் மொத்த வருவாயில் 24 சத விதத்தைச் செலவு செய்கிற ஒரு துறையை நிர்வகித்து வருகிற மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்களையும் அந்தக் கல்வித் துறை தலைவர்களையும் நான் உன்மையிலேயே பாராட்டுகிறேன். அவர்கள் ஏற்றிருக்கிற பணி மற்ற துறையின் பணிகளைப் போல் இல்லை. மற்ற துறை பணிகள் எல்லாம் அந்த ஆண்டு நிர்வாகத்தை நடத்திச் செல்லுகிற பணியாக மட்டும் இருக்கிறது. இந்தத் துறைத் தலைவர்கள் மாத்திரம் இனிவரும் சமுதாயத்தின், ஒரு 50 ஆண்டு காலத்திற்குப் பிறகு இந்த நாட்டில் இருக்க வேண்டிய சமுதாயத்தின் முன்னேற்றத்தில் அக்கறை கொண்டு, அவர்களை உருவாக்குகிற பணியில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள் என்ற பெருமதி உணர்வோடு ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள்; அந்த உணர்வோடுதான் அவர்கள் பணியாற்ற வேண்டும் என்றும் இந்த நேரத்தில் எடுத்துச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

நம் மாநில வருவாயில் 176 கோடி ரூபாயை கல்வித் துறைக்காக நாம் ஒதுக்கியிருக்கிறோம். பிற இனங்களிலிருந்து இதில் சாட்டப்படும் தொகையைச் சுட்டிக்காட்டி, சுமார் ரூ. 220 கோடி அளவுக்கு இந்தத் துறையில் எவ்வாறு

செலவாகிறது என்ற விளக்கம் இங்கே தரப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வாறு நம்முடைய மாநிலத்தினுடைய பிறந்த செல்வங்கள் அத்தனைக்கும் அறிவு படைத்த கல்வியைத் தந்து, ஊக்கமூட்டி அவர்கள் இந்த நாட்டில் தலைசிறந்த மக்களாக வாழ்கிற நிலையை இந்தத் துறையினர் உருவாக்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள், உருவாக்க வேண்டும் என்று கூற விரும்புகிறேன்.

இந்தப் பணி எவ்வளவு சிறப்பாக நடைபெற வேண்டும். என்பதில் யாருக்கும் இரண்டுவிதமான கருத்து இருக்க முடியாது. இந்தப் பணியில் மிக முக்கியமான பொறுப்பு ஆசிரியர்களைச் சார்ந்தது என்பதையும் நாம் மறந்துவிட முடியாது. ஏனென்றால் கட்டிடங்கள் இல்லாமல் கல்வி கற்பிக்க முடியும். சாத்திரிகேதனம் அதைத்தான் நிரூபித்துக் காட்டியது. பெரிய கட்டிடங்கள், எழில் மாடங்கள் இல்லாமல் மாச் சோலைகளின் கீழ், தண்ணிழலின்கீழ்கூட கல்வியைக் கற்பித்து, இந்த நாட்டிற்கு ஏற்றவாறு, இந்த நாட்டின் தேவையைப் பூர்த்தி செய்யும் அளவுக்கு மாணவர்கள் வருகிற நிலைமையை உருவாக்க முடியும். ஆனால் ஆசிரியர்கள் இல்லாமல் கல்வியைக் கற்பிக்க முடியாது. பள்ளி சராக் கல்வி முறையில்கூட ஆசிரியர்கள் நேரடியாக மக்களை, மாணவர்களைச் சுந்திக்கனிலை என்றாலும், அவர்களுள்ளாம் வானொலி மூலமும் பல்வேறு அஞ்சல் வழி மூலமும் ஆசிரியர்கள் தயார் செய்து தந்த பாடங்களைக் கொண்டுதான் உருவாக்கப்படுகிறார்கள். ஆகவே கல்வித் துறைக்கே முதலெழும்பு போன்றவர்கள் ஆசிரியர்கள்தாம். அந்த ஆசிரியர்களின் நிலை சரியாகக் கவனிக்கப்பட்டு, ஆசிரியர்களுடைய நிலை உயர்வாக அமைக்கப்பட்டு, அவர்கள் மனமொத்து கல்விப் பணியில் ஈடுபடுகிற போதுதான் கல்வி சிறக்கும். இதிலே யாருக்கும் எந்த விதமான ஐயமும் ஏற்படத் தேவையில்லை. மனதில் பல தொல்லைகளைத் தேக்கி வைத்துக்கொண்டு காலத்தின் கட்டளைக்கேற்ப காலை 10 மணிக்குச் சென்று மாலை 4 மணி வரை வகுப்பறையில் இருந்தால் போதாது. மனம் அமைதி பெற்று அவர் கல்விக் கூடத்தில் அமர்ந்து சொல்லிக் கொடுக்கும்போதுதான் நல்ல பலன் விளையும். மனநிலை ஒப்புக்கொள்ளவில்லை என்றால், பிற துறைகளாக இருந்தால், அவர்கள் இந்தப் பணியை நாளைக்குப் பார்த்துக் கொள்ளலாம் என்று தள்ளிப் போட முடியும். தங்கள் பைல்களை நாளைக்குப் பார்த்துக்கொள்ளலாம் என்று கட்டி வைத்துவிட முடியும். உயர்ந்த மானிகையை உருவாக்குகிறவர்கள் கூட ஒரு நாள் அல்லது 2 நாள் வேலையை நிறுத்தி வைத்துவிடலாம். ஆனால் ஆசிரியர்களைப் பொறுத்த அளவில், அவர்கள் முழு அளவில் மனம் ஒத்து இந்தப் பணியில் ஈடுபட்டுச் செயல்படும்போதுதான் நல்ல விளைவைக் காண முடியும். அந்தச் சூழ்நிலையை இந்தத் துறை உருவாக்கித் தரவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

1978 மார்ச் 16]

[திரு. எம். சங்கரலிங்கம்]

இங்கே அளிக்கப்பட்டிருக்கிற கல்விக் கொள்கை விளக்கக் குறிப்பில் 100 மாணவர்கள் முதல் வகுப்பில் சேர்ந்தால் அநில் 58 சதவீதத்தினர்தான் 5-வது வகுப்புவரை வருகிறார்கள். மற்ற 48 சதவீதத்தினர் 5-வது வகுப்பை எட்டுவதேயில்லை என்று கருத்துத் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பத்தாவது வகுப்பு அல்லது 11-வது வகுப்புக்கு வருகிறபோது, இந்தச் சதவீதம் இன்னும் குறைந்துவிடும்; 30 சதவீதத்திற்கும் குறைவாகப் போய்விடுகிறது. ஆகவே இவ்வாறு மாணவர்களுடைய எண்ணிக்கை குறைவதற்கு என்ன காரணம் என்று ஆராய்ந்து கொண்டிருக்கிறோம். ஆனால் மிக முக்கியமான காரணம் வறுமைதான். இந்த வறுமை என்பது நம் நாட்டுப் பொருளாதாரத்தோடு பின்னிப் பிணைந்திருக்கிற ஒன்றாகிவிட்டது. எனவே 3-வது வகுப்புவரை படிக்கும் மாணவர்களின் எண்ணிக்கையைப் பார்த்தால், ஒருவேளை கொஞ்சம் குறைவாக இருக்கும். அதாவது 58 சதவீதம் என்பது 56 சதவீதமாகக் குறையும். பெருவாரியான குழந்தைகளின் பெற்றோர்கள் தங்களுடைய குழந்தைகளைப் பள்ளிக்குத் தொடர்ந்து அனுப்ப முடியாத அளவுக்கு அவர்கள் வறுமை தடுத்துவிடுகிறது. ஐந்து வயது, பத்து வயது குழந்தைகளைக்கூட ஏதோ ஒரு நொழிலில் ஈடுபடுத்த, அதாவது ஒரு குற்றேவல் செய்து பணம் சம்பாதிக்க, ஒரு சிறு சம்பளத்திற்கு அனுப்பிவிடுகிறார்கள். இந்த நிலைமையினை மாற்ற வேண்டுமானால், நம் நாட்டுப் பொருளாதார நிலைமை மாற வேண்டும். பொருளாதாரத்தில் ஒரு மாற்றம் ஏற்படும் வரை, நாம் காத்திருக்க முடியாது என்று தான் கல்வித் துறையில் ஈடுபட்டுள்ள நாமெல்லாம் முயற்சியை எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறோம். இதனடிப்படையில் இந்த நாட்டில் உள்ள அறநிலையங்கள் தங்களிடம் உள்ள நிதியை ஒன்று சேர்த்து, சிறு குழந்தைகளை தத்து எடுத்துக்கொண்டு, வறுமையின் காரணமாக கல்வியை விட்டுவிடாத குழந்தையை உருவாக்க வேண்டிய முயற்சியில் நாம் ஈடுபட வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். இதற்குக் காரணம் என்னவென்றால், பிற நாடுகளில் எல்லாம் சமய சார்புள்ள அமைப்புகள் இந்தியாவில் உள்ள குழந்தைகளைக் கூட தத்து எடுத்துக் கல்வி கற்பிக்கின்றன. இங்கிலாந்து போன்ற பெரிய நாடுகளில் உள்ள சமய அமைப்புகள் இங்குள்ள கிருஸ்துவ மிஷனரிகள் மூலமாக அனைத்து குழந்தைகளைத் தத்து எடுத்துக்கொண்டு கல்வி கற்பித்து வருகின்றன. ஆனால் இங்குள்ள அறநிலையங்களோ அனைத்து குழந்தைகளைத் தத்து எடுத்துக்கொள்ள முன்வருவதில்லை என்பது மட்டுமல்ல, பிற நாடுகளிலிருந்து இந்த அறநிலையங்களுக்குப் பொருள் வந்தால், அந்தப் பொருள்களைத் தத்து எடுத்துக்கொள்ளும் நிலையில் இருக்கின்றன. இந்த நிலையை மாற்ற வேண்டும். இதற்கான நல்ல முயற்சிகளை மேற்கொண்டால் தான், நாம் இந்த வகையிலே நல்ல வெற்றியைக் காண முடியும்.

[திரு. எம். சங்கரலிங்கம்]

[1973 மார்ச் 16]

அரசாங்கத்தைப் பொறுத்தவரையில், அந்தப் படியில் கால் எடுத்து வைக்கத் தொடங்கியிருக்கிறது. அதில் ஒன்றுதான் நண்பகல் உணவு. அதற்காக மாணவர் ஒருவருக்கு 10 பைசா தருகிறோம். பத்து பைசாவில் எதன் கொடுக்க முடியும்? ஒரு டம்ளர் காப்பி கூட 30 பைசா ஆகிறது. ஒரு டம்ளர் கஞ்சிகூட 10 பைசாவில் கொடுக்க முடியாது. அதற்கும் 20 பைசா வேண்டும். ஐந்து பைசாவை அங்குள்ள நகர மன்றங்களும், பஞ்சாயத்துக்களும் கொடுக்க வேண்டும் என்றும் போட்டிருக்கிறோம். ஆனால் யாரும் கொடுப்பதில்லை. மாணவர்களுக்கு நண்பகல் உணவு கொடுக்க வேண்டும் என்பதை மட்டும் கட்டாயப்படுத்துகிறோம். ஆசிரியர்கள் கஷ்டப்படுகிறார்கள். அவர்கள் கணக்கு வைக்க வேண்டிய நிலை ஏற்படுகிறது. இந்த அவல நிலையைப் போக்க சமுதாயத்தில் உள்ள அறநிலையங்கள் கல்வித் துறையில் கைகொடுக்க முன்வர வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

பிற நாடுகளில் இருந்து வருகிற, 'கேர்' ஸ்தாபனம் செய்கிற அளவுக்குக் கூட நம் நாட்டுக் குழந்தைகளுக்கு இந்த நாட்டில் உள்ள அறநிலையங்கள் எதையும் செய்யவில்லை என்பது என்னுடைய குற்றச்சாட்டு. எனவே அறநிலையங்களை அணுகி, இதை முறைப்படுத்த வேண்டும் என்று சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். முதலில் நான் சொன்னதைப்போல், ஆசிரியர்கள் மன அமைதியோடு தங்கள் தொழிலில் ஈடுபடத்தக்க சூழ்நிலையை உருவாக்க நாம் முயற்சிகளை மேற்கொண்டாக வேண்டும். இந்த முயற்சியை மேற்கொள்வதில் காலம் தாழ்த்தாமல் ஆட்சிக்கு உதவி செய்யும் வகையில் கல்வித் துறை இதில் ஈடுபட வேண்டும் என்பது என்னுடைய வேண்டு கோளாகும். இன்றையதினம் கல்வித் துறை இப்படிச் செயல்படுகிறதா என்றால், ஏதோ முயற்சிக்குகிறது அவ்வளவுதான். வெற்றிபெற்றது என்று என்னால் சொல்ல முடியவில்லை. இதற்குக் காரணங்கள் பல. இருப்பினும் ஒரு முக்கிய காரணம் கல்வித் துறையில் பல்வேறு ஆணைகள் பிறப்பிக்கப் படுகின்றன. இந்த ஆணைகள் எல்லாம் மாவட்டத்திற்கு மாவட்டம் ஒரே முறையில் அமுல்படுத்தப்படுவதில்லை. ஒருங்கிணைந்த முறையில் அவைகள் அமுல்படுத்தப்படுவதில்லை. எந்த நோக்கத்தோடு அவைகள் பிறப்பிக்கப் பட்டனவோ அந்த நோக்கங்களுக்காக அவைகள் அமுல்படுத்தப்படு கின்றனவா என்றால், இல்லை. கல்வித் துறையில் உள்ள அதிகாரிகள் இதில் மிகுந்த கவனம் செலுத்த வேண்டும் என்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் நான் கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

கல்வித் துறையில் ஈடுபட்டுள்ள ஆசிரியர்கள் கல்வித் தரத்தில் மிக உயர்ந்தவர்களாக இருக்க வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் அரசு அவர்களுக்கு ஊக்க ஊதிய உயர்வு அளிக்கிறது. அதாவது பி.ஏ. படித்த ஆசிரியர், எம்.ஏ.

1378 மார்ச் 16]

[திரு. எம். சங்கரலிங்கம்]

படித்துப் பட்டம் பெற்றால், அவருக்கு இரண்டு ஊக்க ஊதிய உயர்வு அளிக்கப்படுகிறது. அதே போல் பி.டி. அல்லது பி.எட். படித்த ஆசிரியர் எம்.எட். படித்துப் பட்டம் பெற்றால், அவருக்கும் இரண்டு ஊக்க ஊதிய உயர்வு அளிக்கப்படுகிறது. அவர்களுக்கு ஊக்க ஊதிய உயர்வு அளிக்கப்பட வேண்டும் என்று அரசு கருதி, அத்தகைய உத்தரவைப் போட்டது. இப்படி ஊக்க ஊதிய உயர்வு அளிப்பதன் மூலம் கல்வித் தரம் உயரும் என்று எண்ணி உத்தரவிடப்பட்டது. அந்த ஊக்க ஊதிய உயர்வைக் கொடுப்பதில் பல்வேறு காரணங்களைச் சொல்லி தடை போடுகிற அதிகாரிகள் யாராக இருந்தாலும், அவர்களமீது தக்க நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

THIRU G. SWAMINATHAN: There is no quorum in the House.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர்: என்னையும் சேர்த்து எண்ணுங்கள். என்னை விட்டுவிட்டு எண்ணுதீர்கள்.

(பிற்பகல் 12-50)

திரு. எம். சங்கரலிங்கம்: உதாரணமாக 1971-லே உள்ள அரசாணை, 9—12—1971-ல் வந்த அரசாணை எண் 4763/7-ன் படி ஊக்க ஊதிய உயர்வு கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்று இருக்கிறது. இதுவரை கொடுக்கப் பட்டிருக்கிறது. 7—7—1978-ல் ஒரு புரோசிடயன்ஸ் வந்திருக்கிறது. கல்வி குறிப்பாணை எண் 2264/சி8/78-லே என்ன சொல்லியிருக்கிறார்கள்? இந்த எம்.ஏ. பட்டம் பெற்றவர்கள் 3-வது வகுப்பைப் பெற்றிருந்தால், அவர்களுக்கு இதுவரை கொடுக்கப்பட்டு வந்த ஊக்க ஊதிய உயர்வை நிறுத்த வேண்டும், கொடுத்ததைத் திருப்பித் தரவேண்டும் என்று ஒரு உத்தரவைப் பிறப்பித் திருக்கிறது.

“If any of the teachers possessing third-class Post-Graduate degrees were sanctioned incentive increments wrongly”

நான் குறிப்பிட்ட ஆணையிலே, எம்.ஏ. என்றுதான் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதே தவிர, பர்ஸ்ட் கிளாஸ், செகண்ட் கிளாஸ் அல்லது தேர்ட்டு கிளாஸ் என்று வகைப்படுத்திச் சொல்லவில்லை.

“ . . . immediate action should be taken to revise their pay, disallow the advance increment and recover the amount so far paid” என்று போடப்பட்டு, இது ரொம்ப வேகமாகச் செயல்படுத்தப்பட்டு பல ஆசிரியர்களுக்கு ரெகவரி பிரோசிடயன்ஸ் போடப்பட்டிருக்கிறது. இப்போது இந்த ஆணைகளைக் கொண்டு வந்தது மட்டுமல்லாமல், மேலும் அதற்கு ‘ரிட்ராஸ்பெக்டிவ் எபக்ட்’ கொடுத்துள்ளார்கள்.

[1978 மார்ச் 16]

THIRU G. SWAMINATHAN: Sir, the hon. the Leader of the Opposition is referring to a matter which is already closed. The order has been cancelled.

திரு. எம். சங்கரலிங்கம் : மாண்புமிகு அங்கத்தினர் திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் அவர்கள் இந்த ஆணை சத்து செய்யப்பட்டுவிட்டது என்று சொல்கிறார்கள். அது குறித்து எனக்கு மிக்க மகிழ்ச்சி. அதைத்தான் செய்ய வேண்டும் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். சத்து செய்யப்பட்டதாகத்தான் சொல்லப் படுகிறது. ஆனால் அது நிறைவேற்றப்படவில்லை என்பதால் சொல்கிறேன். சத்து செய்யப்பட்டும் பயன் இல்லை. அந்த ஆசிரியர்களுக்கு அந்தப் பயனைக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அவர்கள் அந்த மாதிரியான புரோசிடங்கல் கையில் வைத்திருந்தார்கள். அந்த உத்தரவுகளைப் பார்த்தேன். அதனால்தான் சொல்கின்றேனே தவிர, வேறு அல்ல.

திரு. வே. தங்கப்பாண்டியன் : மாண்புமிகு எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்கள் பல பள்ளிக்கூடங்களுக்கு எதற்காகச் சென்றார்கள் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

திரு. எம். சங்கரலிங்கம் : நம் நாட்டில் உள்ள ஜனநாயக அமைப்பு முறைதான் நாம் எல்லோரையும் செல்ல வைக்கிறது. அவர்கள் நம்மைப் பார்த்துக் கேட்கிற நிலைமைகளை மாற்றுகிறது. நாமே அவர்களைப் போய்ப் பார்த்து அவர்களை குறைகளைக் கேட்கின்ற நிலைமைகள் இருக்கின்றன. அதனால் அவர்களைப் பார்த்து, அவர்களுடைய குறைகள் என்ன என்று கேட்கிறோம். அப்படித் கேட்கின்றபோது, இந்த மாதிரியான குறைகள் எல்லாம் நமக்குத் தெரிய வருகிறது என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. செ. அரங்கநாயகம் : துணைத் தலைவரவர்களே, இப்போது செல்லவில்லை என்றால், பயன் இருக்காதா? அப்படிப் போய்ப் பார்த்திருப்பதனால்தான் பயன் ஏற்படும் என்று கருதுகிறார்களா என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

திரு. எம். சங்கரலிங்கம் : பயன் உறுதியாக ஏற்படும் என்றுதான் நான் நம்புகிறேன். மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்களுக்கும் இது தெரியும் என்று எண்ணுகிறேன். இந்த அவைக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு வந்த பின்னர், ஒரு வார காலமாக இருந்தாலும், அப்படித் தான் எடுத்துச் சொல்வேன். தேர்தல் நேரம் என்பதற்காக எடுத்துச் சொல்வது என்ற அளவுக்கு, அப்படிப்பட்ட மோசமான நிலைமையில் நான் இல்லை என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : அந்தக் கருத்தில் அவர்கள் சொல்லவில்லை என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

1978 மார்ச் 16]

திரு. எம். சங்கரலிங்கம்: நானும் வேடிக்கையாகத்தான் சொல்கிறேன். அவர்கள் அவையில் சுவையூட்டவேண்டும் என்பதற்காகத் தான் சொன்னார்கள். எந்தவிதமான உள்நோக்கத்துடனும் அவர்கள் சொல்லவில்லை என்பதும் எனக்குத் தெரியும். தேர்தல் வந்துவிட்டது என்பதனால் மட்டும் நாமும் அவர்களுடைய தேவைகளைப்பற்றி அறிய வேண்டும் என்பதல்ல. ஆசிரியர்கள் பணி 10 அல்லது 15 ஆண்டுகளாக நிரந்தரம் செய்யப்படாமலிருந்தால், அதைப் பற்றிக் கேட்க வேண்டியிருக்கிறது. அவர்களுக்குப் பணி நிரந்தரம் ஏற்பட வேண்டும் என்பதற்காக எங்களைப் போன்ற ஆசிரியப் பிரதிநிதிகள் அங்கே அவர்களிடம் போகவேண்டியிருக்கின்றது. இந்த விஷயங்களில் நாங்கள் தலையிடவேண்டியிருக்கின்றது. அவர்கள் அமைதியாக வேலை செய்து கொண்டிருப்பவர்கள். இந்தமாதிரியான தொல்லைகளால் கஷ்டமான சூழ்நிலையில் இருக்கின்றார்கள் என்பதைத் தான் நான் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். அதையொட்டி நான் ஒன்றைச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். 1-4-1970 முதல் 3-3-1973 வரையில் நியமனம் பெற்ற பட்டதாரி ஆசிரியர்கள் பணியை நிரந்தரம் செய்யவில்லை. அதைப்பற்றி நம்முடைய கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் பரிசீலனை செய்து, ஒரு அரசாணை பிறப்பித்து, 702 பேர்களைத் தேர்வாணைக் குழுவிற்கு அனுப்பினார்கள். அப்படித் தேர்வாணைக் குழுவின் ஒப்புதல் பெற்று வேலைக்குச் சேர்ந்தது முதல் அவர்கள் பணியை வரன்முறைப்படுத்தியிருப்பதாக அறிவித்தார்கள். அதை நான் பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். வரன்முறைப்படுத்தவேண்டும் என்பது குறித்து டி.ஈ.ஓ.-விடமும் டைரக்டர் அவர்களிடமும் போகிறார்கள். இரண்டாவது நிலை தமிழாசிரியர்கள் 30 வயதிற்குமேல் முதல் நிலை தமிழாசிரியர்களாக வருகிறார்கள். பஞ்சாயத்து யூனியன் பள்ளிகளிலே ஆரம்பப் பள்ளி ஆசிரியர்களாக இருப்பவர்கள் எலிமெண்டரி கிரேட் ஆசிரியர்களாக வருகிறார்கள். முப்பது வயதிற்குமேல் நடு நிலை ஆசிரியராக வருகின்றார்கள். 1970-73-க்கு இடையிலே வந்தவர்கள் இருக்கிறார்கள். அந்தப் பணிக்கு வந்திருப்பவர்களுக்கு 1974-லிருந்து தான் பணி வரன்முறை செய்யப்பட்டு வருகிறது. இதை ஒரு எடுத்துக்காட்டாகச் சொல்லிக் கொள்கிறேன். நான் மார்ச் மாதம் 2 ஆம் தேதி ஒரு கவன ஈர்ப்புத் தீர்மானம் கொடுத்தேன். அதைப்பற்றிப் பரிசீலனை செய்து ஆணை பிறப்பிப்பதாகச் சொன்னார்கள். இதுவரையில் அதைப்பற்றி ஆணை எதுவும் வரவில்லை. இதை நான் வலியுறுத்துவதற்குக் காரணம் என்னவென்றால், அந்த ஆணையின் அடிப்படையில், ஒவ்வொரு ஆசிரியரும் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். வழங்கப் பட்ட தேர்வு நிலை ஊதியம் 'ரெகவர்' செய்யப்பட்டு வருகிறது. திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் பல பேர்களுடைய ஊதியத்தில் பிடித்தம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ரூ. 2,000, ரூ. 3,000 என்ற அளவுக்குக்கூட 'ரெகவரி' ஆகியிருக்கிறது. நான் மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்களுக்குச் சொல்லிக்கொள்வது என்ன

[திரு. எம். சங்கரலிங்கம்]

[1978 மார்ச் 16]

வென்றால், இதைப்பற்றி நீங்கள் பரிசீலனை செய்வதற்கு முன்னால், இந்த ஆணையின்படி சம்பளப்பிடித்தம் எங்கெங்கு நடைபெறுகிறதோ, அவைகளை உடனடியாக நிறுத்த வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன். மூப்பது வயதுக்கு முன் வேலை பார்த்தவர்கள் பலருக்கும் இப்படிப் பிடித்தம் செய்கிறார்கள். நாற்பது வயது வரை விதிவிலக்குத் தரலாம் என்று அரசு தேர்வாணைக்குமுனே குறிப்பிட்டுள்ளது. அதனுடைய எல்லைக்குள் வராத பட்டதாரி ஆசிரியர்களுக்கும் இத்தகைய சம்பளப் பிடித்தம் செய்ய வேண்டிய தேவையே இல்லை. நான் அறிந்த வரையிலே சொல்கிறேன். இந்த மாதிரிச் செய்வது கல்வி இலாகாவின் மேல் மட்டத்திலே உள்ளவர்கள் அல்ல. கீழ்மட்டத்திலே இருக்கின்ற அதிகாரிகள்தான் இப்படிச் செய்கின்றார்கள் என்று சொல்ல வேண்டும். 'இன்செண்டிவ் இன்கிரிமெண்ட்' என்று சொல்கிறார்கள். ஆனால் அதைப் பிடித்தம் செய்கிறார்கள். ஒரு கல்வி மாவட்டத்திலே இருப்பது, அடுத்த கல்வி மாவட்டத்திலே கொடுப்பது இல்லை என்ற நிலைமைகள் இருக்கின்றன.

இதே மாதிரி, புரொவிஷனல் சர்டிபிகேட்டின் பேரில் 'இன்செண்டிவ் இன்கிரிமெண்ட்' கொடுக்கின்ற ஒரு உத்தரவு இருக்கிறது. அப்படியும் கொடுக்கின்றார்கள். சில மாவட்டங்களில் அப்படிக் கொடுப்பதில்லை. சில மாவட்டங்களில் கொடுக்கிறார்கள். பல்கலைக் கழகத்தில் பலவிதமான போராட்டங்கள் காரணமாக 'கான்வோகேஷன்' முறையாக நடக்க முடியவில்லை. இந்தச் சூழ்நிலையில் புரொவிஷனல் சர்டிபிகேட்டைக் கொடுக்கின்றார்கள். தற்காலிக சர்டிபிகேட்டையே வைத்து இன்செண்டிவ் இன்கிரிமெண்ட் கொடுக்கின்றார்கள். திருநெல்வேலியில் குழித்துறை, தக்கலை என்ற இடங்களில் அவ்வாறு கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. நாகர்கோவிலில் கொடுக்கப்படவில்லை. மற்ற மாவட்டங்களில் கொடுத்திருக்கின்றார்கள் என்று நானே அவர்களிடம் சொன்னேன். புரொவிஷனல் சர்டிபிகேட்டை வைத்துக் கொண்டு இன்கிரிமெண்ட் கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஓரிஜினல் சர்டிபிகேட்டைப் பிறகு வாங்கிக்கொடுக்க வேண்டும் என்று சொல்லிவிட்டு, இன்கிரிமெண்ட் கொடுத்திருக்கிறார்கள். முதன்மைக் கல்வி அதிகாரிகள் கொடுக்கலாம் என்று சொல்கின்றார்கள். சில இடங்களில் மாவட்டக் கல்வி அதிகாரிகள் முடியாது என்று சொல்லி விடுகின்றார்கள். இது குறித்த அரசு ஆணை, கொள்கைகள் விளக்கமாக இருந்தம்கூட, மாவட்டங்களில் இந்தமாதிரியான நிலைமைகள், ஆசிரியர்கள் பாதிக்கப்படுகின்ற நிலைமைகள் இருந்துகொண்டிருக்கின்றன என்பதை நான் வருத்தத்தோடு சுட்டிக்காட்ட ஆசைப்படுகிறேன்.

ஜனவரி மாதம் 10 ஆம் தேதி அன்று இந்த அவையிலேயே ஒரு கவன ஈர்ப்புத் தீர்மானம் கொண்டு வந்தேன். அரசு அதைப்பற்றிப் பரிசீலிப்பதாக அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள். இப்போது இரண்டு மாதங்கள்

1978 மார்ச் 16]

[திரு. எம். சங்கரலிங்கம்]

ஆகிவிட்டன. துண்டுபட்ட பணிக்காலத்தையும் கணக்கில் எடுத்துக்கொண்டு சிறப்பூதியம் கொடுக்க வேண்டும். இது குறித்து கொள்கை விளக்கக் குறிப்பிலே கூட 30-வது பக்கத்திலே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆசிரியர்களுக்கு வேலையில் பதவி உயர்வு வாய்ப்புகள் குறைவு. ரெவின்யூ இலாகாவிலே, மற்ற இலாகாவிலே இருப்பது மாதிரி வாய்ப்புகள் கல்வி இலாகாவிலே இல்லை. அதனால் 10 ஆண்டு பணிக்காலம் உள்ளவர்களுக்குச் சிறப்பூதியம் அளிக்கலாம் என்பதை அரசினுடைய கொள்கையாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். 322 ஜி.ஓ.-விற்படி முதலிலே தேர்வு நிலை கொடுத்தது. 519 அரசாணை வந்தது. அதற்குப் பிறகு 333 அரசாணையின்படி துண்டுபட்ட காலத்தையும் சேர்த்து தேர்வு நிலை வழங்கலாம் என்று வந்தது. அவர்கள் எந்த நிறுவனத்தில் இருந்தாலும், அரசுப் பள்ளி நிர்வாகத்தில் இருந்தாலும், தனியார் பள்ளி நிர்வாகத்தில் இருந்தாலும், ஏஜென்சி எதுவாக இருந்தாலும், வழங்கலாம் என்று இருக்கின்றது. அண்மையில் 22-8-1977-ல் ஒரு அரசுக் குறிப்பாணை வந்தது. கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் உள்ள தனியார் பள்ளிகளில் மாத்திரம் தொடர்ந்து பணியில் இருந்த ஆசிரியர்களுக்கு இந்தக் குறிப்பாணை வரப்பெற்றதன் காரணமாக வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. பலருக்குத் தேர்வு நிலை சம்பளத்தை நிறுத்தியும் வைத்திருக்கிறார்கள். இனிமேல் கொடுக்கும்போது, துண்டுபட்ட காலத்தையும் கணக்கில் எடுத்துக்கொடுக்க வேண்டும். அப்படிக் கணக்கிடுவது நிறுத்தப்பட்டதால், 700 ஆசிரியர்கள் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். துண்டுபட்ட பணிக் காலத்தையும் சேர்த்து தேர்வு நிலை ஆசிரியர்களுக்கு வழங்கப்படாமலிருந்தால், அவர்களுக்கு பயம் ஏற்படுகிறது. இந்த மாதிரியான சூழ்நிலைகளைக் கல்வித் துறையில் வைத்துக் கொண்டிருந்தால், அது கல்வி வளர்ச்சிக்கு உகந்ததாக இருக்காது என்பதை நான் சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

(பிற்பகல் 1-00)

ஆசிரியர்கள் அமைதியான நிலையில் பணிக்கு வந்து செல்கிற நிலை இருக்க வேண்டுமென்பதை மனதில்கொண்டு, நம்முடைய அனுசூலமுறை இருக்க வேண்டுமென்று நான் முதலிலேயே கூறினேன். மூன்றாவது சம்பளக் கமிஷனுக்குக் கல்வித் துறையே ஒரு கருத்தை எடுத்துச் சொல்லி, ஆசிரியர்கள் நிலையை மற்ற ஊழியர்களின் நிலையிலிருந்து வேறுபட்டுப் பார்க்க சிபாரிசு செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அலுவலகங்களில் பணி புரியும் எழுத்தர்களுக்குக் குறைந்தபட்ச கல்வித் தகுதி எஸ்.எஸ்.எல்.சி. என்று சொல்லுகிறார்கள். இடைநிலை ஆசிரியராக வர வேண்டுமென்றால், எஸ்.எஸ்.எல்.சி. படித்துவிட்டு, அதற்குப் பிறகு இரண்டு ஆண்டுகள் ஆசிரியர் பயிற்சி பெற வேண்டும். அவரிடம் தொழிற் கல்வியும் இருக்கிறது. இரண்டு ஆண்டுகள் பயிற்சி பெற்ற இவர்களுடைய ஊதியம் மற்றவர்களுடைய

[திரு. எம். சங்கரலிங்கம்]

[1978 மார்ச் 16]

ஊதியத்திலிருந்து வித்தியாசமாக இருக்க வேண்டும். எஸ்.எஸ்.எல்.சி. படித்துவிட்டு எழுத்தராக வருகிறவருக்கு சம்பளம் 210 ரூபாய். எஸ்.எஸ்.எல்.சி. படித்து, பிறகு இரண்டு ஆண்டுகள் ஆசிரியர் பயிற்சி பெற்ற இடைநிலை ஆசிரியர்களுக்கும் 210 ரூபாய்தான் சம்பளம் என்ற நிலை இல்லாமல், இவர்களுடைய சம்பளம் வித்தியாசமான நிலையில் இருக்க வேண்டும். பி.ஏ. படித்துவிட்டு வருகிற அதிகாரிக்கும், பி.ஏ., பி.டி. படித்த ஆசிரியருக்கும் ஒரே சம்பளம் என்ற நிலை இல்லாமலிருக்க, ஊதியக் கமிஷனுக்குக் கல்வித் துறை சிபாரிசு செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

திரு. க. அறிவழகன் : மாண்புமிகு எதிர்க் கட்சித் தலைவரவர்கள் சிக்கனம் காட்டுவது ஏன் என்று தெரியவில்லை. ஊதியக் குழுவிலே ஆசிரியர்கள் குறித்து தனியாகக் கவனிக்க வேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். தனியாக ஆசிரியர்களுக்கென்று ஊதியக் குழு ஏற்படுத்தி, இதைக் கவனிக்க வேண்டுமென்று சொன்னால், நன்றாக இருக்குமென்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

திரு. எம். சங்கரலிங்கம் : என்னைவிட ஒரு படி வேகமாக, ஆசிரியர்களுக்கென்று தனி ஊதியக் கமிஷன் வேண்டுமென்று சொல்லிய மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. அறிவழகன் அவர்கள் கருத்தை வரவேற்று, அதை வலியுறுத்தி, அது குறித்து மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சரவர்கள் கவனிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கேரளம், கருநாடகம் மாநிலங்களில் இருக்கக்கூடிய ஆசிரியர்கள், மற்ற ஊழியர்கள் பெறுகிற சம்பள விகிதத்தைக் கணக்கில் கொண்டு, அதற்கேற்ற முறையில் ஆசிரியர்கள் ஊதியத்தை உயர்த்த வேண்டுமென்று சொல்வதில் தவறில்லை. பல்கலைக்கழக மானியக் குழு நிர்ணயித்த சம்பளத்தைக் கல்லூரி ஆசிரியர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டுமென்று அரசு முடிவெடுத்திருக்கிறது. அதை வரவேற்கிறேன். அவர்கள் 1973 ஆம் ஆண்டிலிருந்து அந்தச் சம்பள விகிதத்தை அமல்படுத்த வேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள். 1977 ஆம் ஆண்டிலிருந்து அமல்படுத்துகிறோமென்று நம்முடைய அரசு தெரிவிக்கிறது. 1973 ஆம் ஆண்டிலிருந்து அமல்படுத்தினால், அரசுக்கு 20 சதவிகிதம்தான் இழப்பு ஏற்படுகிறது. 1978 ஆம் ஆண்டுக்குமேல் முழுத் தொகையையும் நம்முடைய அரசு கொடுக்க வேண்டும். எப்போது பல்கலைக் கழக மானியக் குழு சொன்னதோ, அதிலிருந்து ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு 80 சதவிகிதம் தருகிறோம், அதற்குப் பிறகு முழுப் பொறுப்பையும் நீங்களே ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று மத்திய அரசு சொல்லியிருக்கிறது. நம்முடைய அரசு அந்தச் சம்பள விகிதங்களை 1977 ஆம் ஆண்டிலிருந்து அமல்படுத்தினால், ஒரே

1978 மார்ச் 16]

[திரு. எம். சங்கரலிங்கம்]

ஆண்டுக்கு மத்திய அரசின் உதவியான 80 சதவிகிதம் கிடைக்கும். நான்கு ஆண்டுகளுக்கு முன்னாலிருந்து அந்தச் சம்பள விகிதங்களைக் கொடுப்பதாக அறிவித்தால், மத்திய அரசிடமிருந்து அந்த நான்கு ஆண்டுகளுக்கும் 80 சதவிகிதம் உதவி கிடைக்கும். மாநில அரசு கொடுக்க வேண்டிய 20 சதவிகிதத்தை 'பான்ட்'-ஆகக் கொடுத்தால்கூட, ஆசிரியர்கள் அதை ஏற்றுக்கொள்வார்கள். கேள்வி நோத்தின்போது, 'உங்களுடைய ஆட்சியிலேயே நீங்கள் இதைச் சொல்லி, செய்திருந்தால், இவ்வளவு தலைவலி வந்திருக்காதே' என்று அமைச்சரவர்கள் சொன்னார்கள். நாங்கள் செய்ய வேண்டுமென்று தான் இருந்தோம். அதற்குள் வெளியே போகச் சொல்லி விட்டார்கள். 1976 ஜனவரியில் போனோம். 1976 மார்ச் வரை இருந்திருந்தால். பட்ஜெட்டில் வந்திருக்கும். எனவே அதற்குப் பிறகு நீங்கள் தருகிற பட்ஜெட்டில் அதைச் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று சொல்வதில் தவறில்லை.

மாண்புமிகு திரு. எஸ். இராகவானந்தம் : 1975 மார்ச் பட்ஜெட்டில் ஏன் வரவில்லை?

திரு. எம். சங்கரலிங்கம் : அறிவிப்புகள் கொடுக்க ஒரு காலம் இருக்கும். 1974-லே மத்திய அரசு அறிவித்தது. உடனே அதைப் பரிசீலனை செய்து, 1976-ல் அறிவிக்க இருந்தோம்.

திரு. க. அறிவுமுகன் : இதையெல்லாம் செய்யவில்லை என்பதால்தான், அமைச்சரவையை நீக்கிவிட்டார்களோ?

திரு. எம். சங்கரலிங்கம் : அப்படியிருந்தால், அந்த நிலைமை உங்களுக்கு வந்து டைட்கூடாதென்பதற்காக மிகப் பரிவோடு இதைப்பற்றிக் கவனிக்க வேண்டுமென்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

திரு. க. அறிவுமுகன் : அதைத்தான் செய்யப் போகிறோம்.

திரு. எம். சங்கரலிங்கம் : 1973 ஆம் ஆண்டிலிருந்தே அந்தச் சம்பள விகிதங்களை அமல்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

நமது பள்ளிகளில் பெரும்பாலானவை கிராமங்களில் அமைந்திருப்பவை என்பதை நாம் நன்றாக உணருவோம். கிராமங்களில் ஆசிரியர்கள் பள்ளிகளுக்குப் பக்கத்தில் தங்கியிருந்து, காலை 9 மணிக்குப் பள்ளிக்குச் சென்று, பணி புரியும் சூழ்நிலையை உருவாக்க வேண்டுமென்றால், கிராமங்களில் பணி புரியும் ஆசிரியர்களுக்கு வீட்டு வாடகைப் படி கொடுக்க வேண்டும். இதை நான் மாண்புமிகு நிதி அமைச்சரவர்களிடம் ஒரு வினா மூலம் கேட்கும்போது, சிறு சதவிகிதத்தைக் குறைத்து அவர்களுக்கு வீட்டு வாடகைப்படி கொடுப்பது

[திரு. எம். சங்கரலிங்கம்]

[1973 மார்ச் 16]

நல்ல யோசனை என்று தெரிவித்துவிட்டு, அது ஏற்றுக்கொள்ளப்படுமா என்பது பற்றி ஒன்றும் சொல்லாமல் விட்டுவிட்டார்கள். என்னுடைய கல்லூரி கிராமத் திலிருந்து 10 மைல்கள் தள்ளி அமைந்திருக்கிறது. நான் இரண்டு, மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் நடந்ததைச் சொல்கிறேன். கல்லூரியிலிருந்து முதலில் சம்பளத்தைக் கொடுத்துவிட்டு, பின்னால் 80 சதவிகிதம் கிரான்ட் வாங்கிக்கொள்ள வேண்டும். எனவே சம்பளம் வழங்கும்போதே வீட்டு வாடகைப் படியையும் சேர்த்துக் கொடுத்துவிட்டேன். ஆடிட்டில் வீட்டு வாடகைப் படி கிடையாதென்று சொல்லிவிட்டார்கள். பிறகு ஆசிரியர்களிடத்தில் சொன்னேன், நீங்கள் நாகர்கோவிலில் போய் உட்கார்ந்து கொள்ளுங்கள் என்று. அவர்கள் நாகர்கோவிலிலிருந்து வருகிறார்கள். அதற்கான சர்ட்டிபிகேட் கொடுக்கிறார்கள். அவர்கள் எல்லோருக்கும் வீட்டு வாடகைப் படி கொடுக்கப்படுகிறது. 10 மைலுக்கு அப்பாலிருந்து வந்தால் வீட்டு வாடகைப்படி இருக்கிறது. பள்ளிக்கூடத்திற்குப் பக்கத்தில் இருந்தால் இல்லை. உங்களுக்கெல்லாம் நன்றாகத் தெரியும், பல கிராமங்களில் வீடே கிடையாது. Unhealthy allowance, Hill allowance என்று இப்போது கொடுக்கிறார்கள். அதைப் போன்று 'Village allowance' என்று ஏதாவது கொடுத்தால்தான், கிராமங்கள் வளர முடியும்.

THIRU G. SWAMINATHAN: What is meant by 'unhealthy allowance'.

திரு. எம். சங்கரலிங்கம்: ஆலஞ்சோலை என்று சொல்லக்கூடிய பகுதிக்கும், மாஞ்சோலை என்று சொல்லக்கூடிய பகுதிக்கும் மலை சுட்டுப்படி தர வேண்டுமென்று கேட்டோம். 1968-லே கேட்டோம். மலை சுட்டுப்படி தர வேண்டிய அளவுக்கு அது உயரமான பகுதியில்லை என்று சொல்லிவிட்டார்கள். ஆனால் கொசுக்கள் நிறைய இருப்பதாலும், சுத்தமில்லாத பகுதியாக அவை இருப்பதாலும் 'Unhealthy allowance' என்று மலையீட்டு படியைவிடக் குறைவாகக் கொடுத்தார்கள்.

THIRU G. SWAMINATHAN: Sir, there is hill allowance, there is Special Locality allowance. Is there any 'unhealthy' allowance?

மாண்புமிகு திரு. செ. அரங்கநாயகம்: 'un healthy allowance' என்று சொல்வதைவிட, 'Healthy allowance' என்று அதைச் சொல்லலாமென்று மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. சுவாமிநாதன் அவர்கள் கருதுகிறார்களேபோல இருக்கிறது.

1978 மார்ச் 16]

திரு. எம். சங்கரலிங்கம் : பேயரை எப்படி வேண்டுமானாலும் வைத்துக் கொள்ளுங்கள். கிராம ஈட்டுப்படி என்றே, கிராம ஊக்கப்படி என்றே பேயர் வைத்து, கிராமங்களிலே பணி புரிகிற ஆசிரியர்களுக்கும், மற்ற ஊழியர்களுக்கும் கொடுக்க வேண்டும். கிராமங்களில் வீடுகள் கிடைப்பதில்லை. அவர்களுக்கு நல்ல மருத்துவ வசதிகள் கிடைப்பதில்லை. பல்வேறு சிக்கல்களுக்கு கிடையே அவர்கள் பணி புரிகிறார்கள். எனவே அவர்களுக்கு வீட்டு வாடகைப் படி கொடுக்க வேண்டும். பேயர் எதுவாக இருந்தாலும், அந்தப் படி குறைவாக இருக்கக்கூடாதென்பது என்னுடைய வேண்டுகோள்.

இவை எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக ஆசிரியர்களின் பதவிப் பாதுகாப்பு மிகமிக இன்றியமையாதது. இன்று கல்லூரி ஆசிரியர்கள் 'போராட்டம், போராட்டம்' என்று சொல்லும்போதெல்லாம் அவர்களுக்குள்ள அச்சம் பதவிப் பாதுகாப்பு பற்றித்தான். சம்பளத்தை விட்டுக் கொடுக்கக்கூட அவர்கள் தயாராக இருப்பார்கள். அரசு மீண்டும் மீண்டும் உறுதி அளித்திருக்கிறது. அமைச்சரவர்கள் இந்த அவையிலும், பேரவையிலும் உறுதி அளித்திருக்கிறார்கள். எந்தவிதமான பதவி இழப்பும் வராதென்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். அப்படி அமைச்சரவர்கள் சொன்னாலும், அதை நிறைவேற்ற முடியாத சூழ்நிலை உருவாகியிருக்கிறதென்று அவர்கள் நினைக்கிறார்கள். கல்லூரிகளில் படிக்கும் மாணவர்களில் 60 சதவிகிதத்தினர் பி.யு.சி. மாணவர்கள், அடுத்த ஆண்டிற்குப் பிறகு அந்த வகுப்பு கிடையாது. அதனால் இப்போது கல்லூரிகளில் வேலை பார்க்கும் ஆசிரியர்களுள் 50 சதவிகிதத்தினர் வேலையில்லாமல் போகிறார்கள். உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் 10 ஆம் வகுப்பிற்குப் பிறகு 11 ஆம் வகுப்பு கிடையாது.

(மாற்றுத் தலைவர் திருமதி சத்தியவாணி முத்து தலைமை)

(பிற்பகல் 1-10)

பதினொராவது வகுப்பில் வேலை பார்த்துக் கொண்டு வருகிற 7,200 ஆசிரியர்களை பதவி விலக்கப் போகிறார்கள். அவர்களை எட்டாவது வகுப்புப் பாடங்களைப் போதிக்க பயன்படுத்தப் போகிறார்கள் என்று சொல்லப்படுகிறது. அப்படியானால் எட்டாவது வகுப்பிலுள்ள இடைநிலை ஆசிரியர்கள் 7,200 பேர்கள் வேலை இல்லாமல் போகிறார்கள். இதை எப்படி அரசு தீர்க்கப் போகிறது என்ற வழி முறைகளை அறிவித்தால், நலமாக இருக்கும். ஆசிரியர்கள்—மாணவர்கள் எண்ணிக்கையை 1 : 25 என்று உயர்நிலைப் பள்ளிகளிலும்; 1 : 30 என்று சில கல்லூரிகளிலும், இருபதுக்குக் கீழே பதினைந்து மாணவர்கள் இருந்தாலும் ஒரு ஆசிரியரை வைத்துக்கொண்டால் கிராண்ட் தருகிறோம் என்றும் சொல்லி, புகுமுக வகுப்பிலுள்ள மாணவர்களின்

[திரு. எம். சங்கரலிங்கம்]

[1978 மார்ச் 16]

எண்ணிக்கையையும், பட்டப் படிப்பு வகுப்பிலே உள்ள மாணவர்களின் எண்ணிக்கையையும் மாற்றிக்கொள்ளுகிறோம் என்று வழி முறையைத் தெளிவாகச் சொன்னால்தான் ஆசிரியர்களுக்கு நம்பிக்கை பிறக்கும். தற்போது அவர்களுக்கு நம்பிக்கை இல்லை. அவர்களுடைய மனதில் வேலையை இழப்போமோ என்ற அச்சம்தான் மேலோங்கி நிற்கிறது என்பதை இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே சொல்லிக்கொள்ளுகிறேன்.

தனியார் பள்ளிகளில் ஒரு பிரிவைக் குறைத்தால், ஆசிரியர்களை நிக்க வேண்டாமென்று கொள்கை வைத்திருக்கிறோம். ஒரு தனியார் பள்ளியிலே பார்த்தேன், 11 ஆசிரியர்கள் வேலையில்லாமல் இருப்பதை. ஆனால் அவர்களுக்கும் சம்பளம் வழங்கப்படுகிறது. ஒரு பள்ளியில் என்றால், இப்படி வேலையில்லாமல் சம்பளம் வழங்க முடியும். ஆனால் பள்ளிதோறும் இப்படிப் பட்ட பிரச்சினை வந்தால், அதை எப்படித் தீர்ப்பது? அவர்களை கிளார்க்காகவோ, வேறு பணிகளுக்கோ அனுப்பி விடுவார்கள் என்ற அச்சம் அவர்களின் மனதில் ஏற்படுகிறது. நாம் கல்வியை நாடெங்கும் பரப்பிவிட்டோம். பள்ளி இல்லாத ஊரே இல்லை. ஆகவே இந்த நிலையில் நாம் கல்வியினுடைய தரத்தை உயர்த்த வேண்டும். இதற்கு ஒரு வழி, மாணவர்களுடைய எண்ணிக்கை விதத்தைக் குறைப்பதுதான். மற்றொன்று, ஆசிரியர்களுடைய வேலைப் பளுவைக் குறைப்பதாகும். 17 மணிகள் ஒரு உயர்நிலைப் பள்ளி ஆசிரியர் பணி புரிய வேண்டும். 30 பிரியடிஸ் அவருக்கு 26 பிரியடுகள் வருகின்றன. ஆரம்பப் பள்ளியிலும், உயர் தொடக்கப் பள்ளியிலும் எல்லா பிரியடுகளும் வேலை செய்கிறார்கள். அங்கேயெல்லாம் அவர்களுடைய பணியின் நேரத்தை 15 மணிக்குக் குறைத்து ஆசிரியர்களுடைய எண்ணிக்கையைப் பெருக்கலாம். கல்லூரிகளிலேகூட ஆசிரியர்களுடைய வேலைப் பளுவைக் குறைத்து ஆசிரியர்களுடைய எண்ணிக்கையைப் பெருக்கலாம். இப்படியெல்லாம் செய்வதற்குரிய வழி முறையை அரசு மிக விரைவிலே அறிவிக்க வேண்டும். அப்போதுதான் ஆசிரியர்கள் அமைதியடைவார்கள்.

அரசு எல்லா நடவடிக்கைகளையும் எடுத்தாலும்கூட, சில தனியார் பள்ளிகளில் வெளியேற்றப்பட்டவர்கள் இன்னமும் பள்ளிக்குத் திரும்ப எடுத்துக் கொள்ளப்படாமலே இருக்கிறார்கள். இதனால் அந்த ஆசிரியர்கள் தவித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். உதாரணமாக, திருச்சி மாவட்டத்தில், கரூர் கல்வி வட்டத்திலே நங்காவரம் என்ற இடத்தில் ஒரு ஆசிரியர், நடராஜன் என்பவர் வேலையிலிருந்து நீக்கப்பட்டு, நாலரை வருடம் ஆகியும் இன்னும் வேலைக்குத் திரும்ப எடுத்துக் கொள்ளப்படாமலே, இன்னும் இரயில்வே ஸ்டேஷனில் பிச்சை எடுக்கிற சூழ்நிலையில் இருக்கிறார். இது குறித்து ஏற்கெனவேகூட சொல்லியிருக்கிறேன். அவரைத் திருப்பியெடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று அரசு

1978 மார்ச் 16]

[திரு. எம். சங்கரலிங்கம்]

உத்தரவைப் போட்டிருக்கிறது. கல்விச் செயலாளர் அவர்களே அந்த உத்தரவைப் போட்டிருக்கிறார்கள். அதற்குப் பிறகு அப்பீலுக்குப் , போக வேண்டுமென்றால், டிரிபியூனலுக்குப் போக வேண்டும். அதை விட்டுவிட்டு ஐகோர்ட்டில் பெட்டிஷன் போட்டுவிட்டு, அது அட்மிட் ஆகிறதோ இல்லையோ என்று இரண்டு வருடங்களாகக் காலத்தைக் கழித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

அதைப் போலவே கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் சவுத்பாலவிளை என்ற இடத்தில் ஒரு பள்ளி. அது தனி நபர் ஒருவரால் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அவர் நெருக்கடிநிலை காலத்திலே, அந்த நெருக்கடி நிலையைப் பயன்படுத்தி அதிகாரிகளின் ஆதரவில் மூன்று, நான்கு ஆசிரியர்களை வெளியேற்றிவிட்டார். பல பொய்க் காரணங்களைச் சொல்லி, அந்த ஆசிரியர்களை வெளியேற்றியிருக்கிறார். அந்த ஆசிரியர்கள் போராடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்தத் தனி நபர் இப்போது ஐகோர்ட்டில் பெட்டிஷன் போட்டு, மைனாரிட்டி இன்ஸ்டிடியூஷன் என்று சொல்லி, எக்ஸ்-பார்ட்டி தீர்ப்பை வாங்கியிருப்பதாக அறிகிறேன். இது உண்மையாக இருந்தால், நான் அறிந்தவரை உண்மையென்று நம்புகிறேன், மிகவும் வருந்தத்தக்கது. மைனாரிட்டி இன்ஸ்டிடியூஷன் என்ற பேரிலே ஒவ்வொரு ஆசிரியரும் அவமதிக்கப்படுகிறார். யாரையும் வெளியேற்றலாம் என்ற நிலை, அதிலும் குறிப்பாக மைனாரிட்டி பள்ளிகளில் இன்றைக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. இது குறித்துக் கேட்டபோது, முன்பு ஒரு முறை அமைச்சர் அவர்கள், மைனாரிட்டி பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கு வேண்டிய பாதுகாப்பை அளிப்பதற்காக அரசியல் சட்டத்தைத் திருத்தியும், மேல் முறையீட்டை உச்ச நீதி மன்றத்தில் செய்யும் அளவுக்கு நடவடிக்கையை அரசு எடுக்கும் என்று உறுதியை அளித்தார்கள். ஆனால் இப்போது அவர்களைப் பாதுகாக்கக் கூடிய நிலை இருப்பதாகத் தெரியவில்லை என்பதை இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே சுட்டிக்காட்ட ஆசைப்படுகிறேன். இது தனியார் பள்ளியில் உள்ள நிலைமை.

அரசுப் பள்ளியிலே பத்தாண்டுகள், ஏழாண்டுகள் விதி 10 ஏ-1-ன் படி வேலை பார்த்தவர்கள் இன்று வெளியே இருக்கிறார்கள். ஓராண்டு பணி புரிந்திருந்தாலும்கூட, தேர்வாணைக் குழுவிற்கு வரும்படி அரசு உத்தரவிட்டிருக்கிறது. ஆனால் கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் முத்தையன் என்ற ஆசிரியர் வேலை நீக்கம் செய்யப்பட்ட பிறகு உண்ணாவிரதம் இருந்து ஆஸ்பத்திரியில்கூட 'அட்மிட்' ஆனார். பிறகு அவருக்குப் பழையபடி விதி 10-ஏ-1-ன்படி வேலை கொடுத்திருக்கிறார்கள். அதை நிரந்தரமாக அவருக்கு அளிக்க வேண்டுமென்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். ஆகவே ஆசிரியர்களின் பதவி இழப்பு ஏற்படாமல் அமைதியான நிலையை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே தெரிவித்துக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

[1978 மார்ச் 16]

THIRU G. SWAMINATHAN: On a point of information. I would like to know whether the reply by the Hon. Minister will be in the morning or in the afternoon.

THE HON. THIRU C. ARANGANAYAGAM: The reply will be made now.

THIRU K. ARIVAZHAGAN: I think it is now afternoon.

THIRU G. SWAMINATHAN: It is already 1-15 p.m. Will the Hon. Minister be replying now or after lunch?

மாற்றுத் தலைவர் (திருமதி சத்தியவாணிமுத்து): இப்போதே முடித்து விடலாம்.

திரு. எம். சங்கரலிங்கம் : பள்ளித் தலைமையாசிரியர்களையெல்லாம் அரசு சிதழ் பதிவு பெற்றவர்களாக ஆக்க வேண்டுமென்று நான் முன்னாலேயே பேசியிருக்கிறேன். கோளாளிலே உள்ள எல்லா தலைமையாசிரியர்களும் அரசு சிதழ் பதிவு பெற்றவர்களாக இருக்கிறார்கள். அப்படி அரசு சிதழ் பதிவு பெற்றவர்களாக ஆக்கினால், அவர்களுக்குப் பலவித வசதிகள் கிடைக்கும். ரூபாய் 425 வாங்குகிற பஞ்சாயத்து யூனியன் கமிஷனர் அரசு சிதழ் பதிவு பெற்ற அதிகாரியாக இருக்கிறார். ஆனால் அதே ரூபாய் 425ஐப் பெறக்கூடிய தலைமையாசிரியர்கள் அரசு சிதழ் பதிவு பெற்ற அதிகாரியாக ஆக்கப்படவில்லை. கோளாளிலே தலைமையாசிரியர்கள் அரசு சிதழ் பதிவு பெற்றவர்களாக இருப்பதைப்போலவே இங்கேயும் ஆக்கித் தர வேண்டுமென்று இந்தச் சத்தர்ப்பத்திலே கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

பஞ்சாயத்து யூனியன் தனியார் பள்ளிகள் பத்துப் பதினைந்து சதவீதம் தான். மீதியுள்ள 85 சதவீதம் பள்ளிகள் அரசுப் பள்ளிகள்தான். கன்னியா குமரி மாவட்டத்தில் டெபுடி இன்ஸ்பெக்டர் அலுவலகத்தில் ஓரிரு உதவியாளர்கள்தான் இருக்கிறார்கள். அங்கு இரு தூறு, முன்னூறு பள்ளிகள் இருந்தால், எல்லாப் பள்ளிக்கும் இந்த டெபுடி இன்ஸ்பெக்டர்தான் டிராயிங் ஆபீசர், லீவ் சாங்ஷன் ஆபீசர். இவர்தான் அந்தப் பள்ளிகளின் நிர்வாக அதிகாரி. ஒரு இடத்திலே இரண்டு அலுவலர்தான் இருக்கிறார்கள். ஆதலால் வேலைகள் அப்படியே தேங்கிக் கிடக்கின்றன. ஊதிய உயர்வு கொடுப்பது, லீவ் கொடுப்பது ஆகிய பணிகளில் தேக்கம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இதை நான்

1978 மார்ச் 16]

[திரு. எம். சங்கரலிங்கம்]

ஏற்கெனவே பல முறை எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறேன். அதையும் மனதிலே கொண்டு இவற்றையெல்லாம் போக்குவதற்குத் தக்க நடவடிக்கைகளை எடுக்க வேண்டுமென்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

கல்வித் துறையிலே மாற்றங்களைக் கொண்டு வருவதற்கும், தேர்வு முறை களில் மாற்றங்களைக் கொண்டு வருவதற்கும் எஸ்.ஸி.இ.ஆர்.டி. என்ற அமைப்பை வைத்திருக்கிறார்கள். அதை வரவேற்கிறேன். அதிலே இருக்கிற அதிகாரிகளைப் பார்த்தால், மற்ற இலாக்காக்களில் வேண்டாமென்று சொன்ன அதிகாரிகளாக இருக்கிறார்கள். அது ஒரு பனிஷ்மென்ட் இலாக்கா மாதிரி இருக்கிறது. பல்கலைக் கழகத்தில் ஆராய்ச்சித் துறைக்குத் தலைவராகப் போட வேண்டுமென்றால், முதல் நிலையில் தேறியவர்களைப் போடுவதைப் பார்த்திருக்கிறேன். ஆனால் இங்கே கடைசி நிலையில் உள்ளவர்களை ஆராய்ச்சிக்கு அனுப்பியிருக்கிறார்கள்.

திரு. கே. எஸ். கணபதி : அவர்கள், condemned or unwanted.

திரு. எம். சங்கரலிங்கம் : நான் அந்த இரண்டு வார்த்தைகளையும் உபயோகிக்கவில்லை. பனிஷ்மென்ட் நியாயமாக இருக்கலாம். காக்கா பிடிக்காதவர் களுக்கும் வரும்; திறமை இல்லாதவர்களுக்கும் வரும். ஆகவே அவர்களை மாற்றி நல்ல துண்ணுறிவு படைத்தவர்களை நியமித்து, அதைத் திறம்படச் செயல்படுத்த வேண்டுமென்று சொல்லிக்கொள்ளுகிறேன். இதை குறையாகச் சொல்வதாக நினைத்துவிடக் கூடாது என்பதை இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே சொல்லிக்கொள்ளுகிறேன்.

மாநில விருது பெற்ற ஆசிரியர்களுக்கு ஐந்தாண்டுகளுக்கு வேலை நீட்டிப்புக் கொடுப்பதில்லை. ஆனால் தேசிய விருது பெற்றவர்களுக்கு ஐந்தாண்டு வேலை நீட்டிப்புக் கொடுக்கப்படுகிறது. மாநில விருது பெற்றவர்களுடைய பணியைச் சிறப்பிக்கிற வகையில் ஐந்தாண்டுகள் அல்லது மூன்றாண்டுகள் வேலையை நீட்டித்துத் தர வேண்டுமென்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே வற்புறுத்திக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

இன்று நம்முடைய கல்விக் கல்வி இயக்குநர், பள்ளிக் கல்வி இயக்குநர், முறை சாராக் கல்வி இயக்குநர், தேர்வு இயக்குநர் ஆகிய நான்கு இயக்குநர்கள் இருந்து பணியைச் செய்கிறபோதே இவ்வளவு சிக்கல்கள் இருக்கின்றன. மேலும் உயர் நிலைக் கல்வியென்று வரும்போது, மேலும் வேலைப் பளு கூடுதலாகும். ஆகவே உயர் நிலைக் கல்விக்காக தனியாக ஒரு போர்டு நியமிக்க வேண்டுமென்று வற்புறுத்துகிறேன். உயர்நிலைக் கல்வியால் வாக்கூடிய வேலைப் பாரத்தை ஏற்றுக்கொள்ளுகிற வகையில் தற்போதுள்ள இலாக்காவைப்

[திரு. எம். சங்கரலிங்கம்]

[1978 மார்ச் 16]

பெருக்கிக்கொள்ளவில்லை, விஸ்தரித்துக் கொள்ளவில்லை. ஆகவே இப்போது இருக்கிற இயக்குநரிடத்திலே பொறுப்பு இருந்தாலும், ஆலோசனை சொல்லுகிற அளவிலே தனியாக ஒரு போர்டு இருக்க வேண்டும்.

திரு. க. அறிவழகன் : துணைத் தலைவர் அவர்களே, அதற்கும் ஒரு போர்டு இருக்கிறது. அது அட்டானாஸ் போர்டு அல்ல.

(பிற்பகல் 1-20)

திரு. எம். சங்கரலிங்கம் : ஹெயர் செகண்டரி கல்விக்கு ஒரு சட்ட ரீதியான போர்டு வைத்து...

திரு. க. அறிவழகன் : போர்டு இருக்கிறது. அதற்கு 'பவர்ஸ்' இல்லை.

திரு. கே. எஸ். கணபதி : ஹெயர் செகண்டரி போர்டு 'ஸ்டாகூடரி' போர்டு இல்லை. போர்டு இருக்கிறது.

திரு. எம். சங்கரலிங்கம் : அதை அதிகாரம் உள்ள போர்டாக அமைக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இப்போது பல்கலைக் கழகத்துணை வேந்தர் நியமனத்தில் ஏற்பட்டிருக்கின்ற கால தாமதம் மாநில உரிமைகளுக்கு ஏற்பட்டிருக்கிற சவாலாக அமைகிறதோ என்ற அச்சம் கல்வித் துறையில் இருப்பவர்களுக்கு வந்திருக்கிறது. 'ஆக்ட்'ல் மிகத் தெளிவாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஒரு பேனல் நியமிக்க வேண்டும். சிண்டிகேட், செனட், கவர்னர் ஆகிய மூவரும் ஆளுக்கு ஒருவரை பேனலுக்கு நியமிக்க வேண்டும். ஆனால் கவர்னர் எப்படியோ மூன்று பேரைச் சிபார்சு செய்தார். ஆகவே இன்னொரு தடவை பேனல் நியமிக்க புரொவிஷன் இல்லை. சட்டத்தை மீறுகிற நிலையை யார் செய்தாலும் சரி, மத்திய அரசாளுகும், கவர்னராளுகும், அமைச்சராளுகும், சாதாரண அதிகாரியாக இருந்தாலும், அந்த நிலையை அனுமதிக்கக்கூடாது, யார் பெரியவர், யார் தாழ்ந்தவர் என்பதல்ல பிரச்சினை. சட்டத்தின் ஆட்சி நிலைநாட்டப்பட வேண்டும். இதில் அரசு வேகமாக முடிவெடுக்கிறபோது, எங்களுடைய ஆதரவு இருக்கிறது என்று கூறிக்கொண்டு, நான் சொன்ன கருத்துக்களை எல்லாம் அமைச்சர் அவர்கள் கருத்தில் கொண்டு நிறைவேற்றி, கல்வித் துறை உயர்ந்து, கல்விப் பணி சிறந்து வரும் காலம் உயர்வதற்கு வழிவகுக்க வேண்டும் என்று கூறி அமைகிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. செ. அரங்கநாயகம் : மாண்புமிகு துணைத் தலைவரவர்களே, கல்வித் தொழிலை விளக்கக் குறிப்பின் மீது மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் பலபேர் தங்களுடைய சிரிய கருத்துக்களையெல்லாம் எடுத்து வைத்தார்கள்.

1978 மார்ச் 16]

[திரு. செ. அரங்கநாயகம்]

மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் திருவாளர்கள் தங்கப்பாண்டியன், கு. மா. பால சுப்பிரமணியம், மதிப்பிற்குரிய டிமாண்டி, கே. எஸ். கணபதி, சுலாமிநாதன், எ. ஆர். தாமோதரன், புலமைப்பித்தன், அறிவுழகன், இறுதியாக எதிர்க் கட்சித் தலைவர் திரு. சங்கரலிங்கம் எல்லோரும் தங்கள் கருத்துக்களை எடுத்துச் சொன்னார்கள்.

திரு. அறிவுழகன் கூறியபோது, கல்வி என்றாலே ஆசிரியர்கள்தான் என்கின்ற முறையில் கருத்தை எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதை முழுமையாகப் பின்பற்றி நம்முடைய எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள் இங்கே தன்னுடைய உரையை நிகழ்த்தியிருக்கிறார்கள் என்று நான் கருதுகிறேன். ஆசிரியர்களைப்பற்றி நிறையப் பேசி அமைச்சருக்கு நல்லுதவி செய்திருக்கிறார்கள்.

இங்கே நடைபெற்ற விவாதங்களில் மிக முக்கியமான பிரச்சினையாகக் கருதி பலரும் தங்களுடைய கருத்துக்களைத் தெரிவித்தது புதிதாக வரவிருக்கிற பிளஸ் 2 நிலை பற்றித்தான். அது பற்றித் தங்களுடைய கருத்துக்களைக் கூறி, அது எப்படியிருந்தாலும் நிறைவேற்றப்பட வேண்டிய ஒன்றுதான், அதில் இருக்கிற குறைபாடுகள் இன்னிவ்வாறு என்று சொல்லுகிறோம்; அவற்றை நிவர்த்தி செய்து நல்லமுறையில் நிறைவேற்ற வேண்டும், அதில் இரண்டு விதமான கருத்துக்கள் இல்லை என்று ஆணித்தரமாக எடுத்துக்கூறி, அதை நிறைவேற்ற அரசிற்கு எங்களுடைய பூரண ஒத்துழைப்பு இருக்கிறது என்று சொன்ன உறுப்பினர்களுக்கு நன்றியையும், பாராட்டையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். என்றாலும் பத்திரிகையில் வருகின்ற குறிப்பாக ஒரு கருத்தை நான் இங்கே சொல்லியாக வேண்டும். கல்வி என்பது அரசியல்வாதிகளின் விளையாட்டு மைதானமாக ஆகிவிட்டது என்ற கருத்தைக்கூறி, அந்த அடிப்படையில் இந்தப் புதிய சீர்திருத்தத்தை எதிர்க்கிற வாதத்தை நான் பார்த்தேன். அந்தக் கருத்தை எழுதியவருக்கும், மற்றவர்களுக்கும் இந்த மாண்புமிகு அவையின் மூலமாக நான் கூறிக்கொள்ள விரும்புவது, அனைத்திந்திய அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் என்ற அரசியல் கட்சிக்கும் புதிதாக வருகிற இந்தத் திட்டத்திற்கும் எள்ளளவும் சம்பந்தமில்லை என்பதையும், நாங்கள் ஆட்சிப் பொறுப்பு ஏற்றதன் காரணமாக ஒரு கடமையை நிறைவேற்றுகிற அடிப்படையில்தான் இந்தத் திட்டத்தை நிறைவேற்றிக் கொண்டிருக்கிறோம் என்பதையும் எல்லோருடைய கவனத்திற்கும் கொண்டுவர விரும்புகிறேன்.

இந்தக் கல்வித் திட்டத்தைப் பொறுத்தமட்டில், அதைக் கொண்டு வந்தபோது, மதிப்பிற்குரிய திருமதி இந்திரா காந்தி அவர்கள் பிரதமராக இருந்தார். அதற்குப் பிறகு இப்போது திரு. மொரார்ஜி தேசாய்

[திரு. செ. அரங்கநாயகம்]

[1978 மார்ச் 16]

பிரதமராக இருக்கிறார். அவரும் இந்தத் திட்டத்தில் தீவிரமாக மாறுதல் செய்ய வேண்டும் என்று சொல்கிறாரே தவிர, இந்தத் திட்டம் தவறு என்று சொன்னதாகத் தெரியவில்லை. இந்தத் திட்டம் இந்த மாநிலத்தில் கொண்டு வரப்பட்டபோது, மதிப்பிற்குரிய கலைஞர் ஆட்சியில் இருந்தார்கள். இன்றைக்கு நாங்கள் இருக்கிறோம். பல்வேறு கட்சிகள் பல்வேறு இடங்களில் இருந்தாலும், இது நல்ல திட்டம் என்கின்ற முறையில் அனைவரும் இதில் ஈடுபாடு கொள்கிறோமே தவிர, இதில் அரசியல் இல்லை என்பதை நான் இங்கே சொல்வதன் மூலம், பொதுமக்கள் மனதில் இனிமேலாவது அப்படிப்பட்ட தவறான அபிப்பிராயத்தை உருவாக்க வேண்டாம் என்று கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

மதிப்பிற்குரிய உறுப்பினர்கள் பேசுகின்றபோது, பல்வேறு இடங்களில் பல கல்லூரிகளை ஆரம்பித்து எண்ணிக்கையைப் பெருக்கியிருக்கிறீர்களே தவிர, தரத்தை உயர்த்தவில்லையே என்ற கருத்தைச் சொன்னார்கள். பிரிட்டிஷ்காரன் காலத்திலிருந்து, அதற்குப் பிறகு சதந்திரம் பெற்ற பின்னாலும், இப்படிப்பட்ட நிலை தொடர்ந்து கொண்டிருக்கிறதே, இதற்கு முடிவு கிடையாதா என்ற எக்கத்தையும் எதிரொலித்தார்கள். நான் அவர்களுக்குச் சொல்லிக் கொள்வதெல்லாம், அத்தகைய ஒரு கருத்தின் அடிப்படையில் செய்யப்படுகின்ற சீர்திருத்தத்தான் இது. தற்போது சொல்லித் தரப்படுகின்ற கல்வி மாணவர்களுக்கு நல்ல முறையில் பலனளிக்க வில்லை என்பதை உணர்ந்து, பயன்தரக்கூடிய கல்வியாக இன்றைக்கு 10 பிளஸ் 2 பிளஸ் 3 என்ற அடிப்படையில் மிக முக்கியமான சீர்திருத்தத்தைக் கொண்டுவர 30 ஆண்டுகளாக இந்த அளவுக்கு கல்வித் துறையில் செய்யப்பட வில்லை என்று சொல்லும் அளவிற்கு, பெருமளவில் முயற்சியை நாம் மேற்கொள்ளும் கட்டத்தில் இருக்கிறோம். பள்ளி இறுதத் தேர்வு 3 இலட்சம் மாணவர்கள் எழுதுகிறார்கள் என்றால், 80 ஆயிரம் பேர் கல்லூரிப் படிப்பிற்குச் செல்கிறார்கள். மற்றவர்கள் படிப்பை நிறுத்தி விடுகிறார்கள். நாம் இதுவரை குமாஸ்தா வேலைக்குக்கூட இந்தக் கல்வித் திட்டம் பயனில்லை என்று சொல்லி வந்தோம். இன்றைய எஸ்.எஸ்.எல்.சி. படிப்பு குமாஸ்தா வேலைக்குத் தேவையான படிப்பைக்கூடத் தரவில்லை என்ற உண்மையை நாம் ஒத்துக் கொள்ள வேண்டும். எதற்கும் பயனற்ற முறையில், படித்தவர்கள் என்ற நிலையில் அவர்கள் சமுதாயத்திற்குப் பயன்படாத முறையில் கல்வி இருக்கிறதே தவிர, இவன் பள்ளிக்குப் போகாமல் இருந்திருந்தால் எதாவது கூலி வேலையாவது செய்து பிழைத்துக் கொள்ளுவான், குடும்பத்தைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளுவான் என்று நாடு தழுவிய அளவில் படித்தவர்களும், பாமரர்களும் சொல்லுகின்ற குறையை நீக்க வேண்டும் என்ற ஆர்வத்தில் எழுப்பப்பட்ட வாதங்களின் அடிப்படையில் அமைந்ததுதான் புதிய

1978 மார்ச் 16]

[திரு. செ. அரங்கநாயகம்]

சீர்திருத்தம். இந்தச் சீர்திருத்தத்தின் முக்கிய நோக்கம், கிராமவர்களை சமுதாயத்திற்குப் பயனுள்ளவர்களாக ஆக்குவது தான் என்பதை நான் இங்கே மீண்டும் மீண்டும் வலியுறுத்திக் கூற விரும்புகிறேன். ஏதோ தொழிலைச் சொல்லித் தருவதன் மூலம், அந்தத் தொழிலுக்கு உத்தரவாதம் தரமுடியுமா என்றால், அந்த அடிப்படையில் இந்தச் சீர்திருத்தம் கொண்டு வரப்படவில்லை. ஆனால் அவர்கள் படிப்பு முடிந்தவுடன், உனக்கு என்ன தெரியும் என்று கேட்டால், எனக்கு ஏதாவது தெரியும் என்று சொல்கிற அளவுக்கு, எதிர்காலத்தில் உறுதியை, தன்னம்பிக்கையை வளர்க்கின்ற அளவுக்கு நல்ல சீர்திருத்தத்தைக் கொண்டு வருகிறோம். ஆகவே இந்தச் சீர்திருத்தம் நாட்டில் பலரின் ஆதரவையும், ஒத்துழைப்பையும் பெறும் விதத்தில் அமைந்திருக்கிறது என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இந்தத் திட்டத்திற்கு மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் தரும் ஆதரவையும் ஒத்துழைப்பையும் பெருமையோடும், பூரிப்போடும் வரவேற்கிறேன் என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்து, பல்வேறு கருத்துக்களை நீங்கள் இங்கே எடுத்துச் சொல்லி யிருக்கிறீர்கள். கல்லூரி ஆசிரியர்களுடைய கோரிக்கைகளைப் பற்றிப் பல உறுப்பினர்களும் சொன்னார்கள். அதைச் சீக்கிரமாக முடித்துவிடுவது நல்லது என்று சொன்னார்கள். அந்த அடிப்படையில் தான் இப்போது பேச்சு வார்த்தைகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன. உறுப்பினர் திரு. சுவாமி நாதன், “ஒருமுறை கேட்டபோது 5 கோரிக்கைகளை ஏற்றுக் கொண்டிருப் பதாகச் சொன்னீர்கள். இன்னொரு தடவை கேட்டபோது பெரும் பான்மையான கோரிக்கைகளை ஏற்றுக் கொண்டு விட்டதாகச் சொல்கிறீர்கள். மீண்டும் ஒரு முறை கேட்டால் பேச்சு வார்த்தை நடத்திக்கொண்டிருக்கிறோம் என்று சொல்கிறீர்கள்” என்ற குறைபாட்டைச் சுட்டிக்காட்டினார்கள். அவர்களுக்குச் சொல்லிக் கொள்ளுவேன், பேச்சு வார்த்தை நடந்து கொண்டிருக்கின்ற நிலைமையில் நாங்கள் இப்போது அதைத் தெளிவாக வெளியே சொல்லும் நிலைமையில் இல்லை. பேச்சு வார்த்தை முடிந்தவுடன் இரண்டு மூன்று நாட்களில் முடிந்துவிடும் என்ற நம்பிக்கை இருக்கிறது, ஆசிரியர்களுக்குத் திருப்தி ஏற்படும் வகையில் அந்த முடிவு இருக்கும் என்று நம்புகிறோம்—நிச்சயமாக இந்த மன்றத்தில் நான் விரிவாக அறிக்கை மூலம் விவரத்தைத் தருகிறேன் என்று இந்த நேரத்தில் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். பேராசிரியர்களும், கல்லூரி ஆசிரியர்களும் நல்ல ஒத்துழைப்புத் தந்து, நல்ல முடிவு ஏற்பட உதவியாக இருப்பார்கள் என்று தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

[திரு. செ. அரங்கநாயகம்]

[1978 மார்ச் 16]

(பிற்பகல் 1-30)

கல்வி, மாநிலப் பட்டியலில் இருக்க வேண்டுமென்ற கருத்தை நான் இந்த அறிக்கையில் சொல்லியிருக்கிறேன். அப்படி இருக்க வேண்டுமென்ற நிலைமைக்கு ஒரு ஆதரவு நாட்டில் இருந்து வருகிறது. கல்வி என்பது நகர்ப்புறங்களிலிருந்து கிராமங்கள் வரையில் இருக்கிற மக்களுக்குத் தேவையைப் பூர்த்தி செய்யும் ஒரு பணியாக இருப்பதால், அந்தத் தேவைகளை ஆராய்ந்து பூர்த்தி செய்யும் நிலைமையில் மாநில அரசுதான் இருக்கிறது என்பதற்காகவும் மாநிலப் பட்டியலில் இடம் பெறுவது அவசியமாகிறது. சில பாடங்களைப் படித்துவிடுவது மட்டுமல்ல கல்வி, கலாசாரம், பண்பாடு, வாழ்க்கை முறை ஆகியவற்றைக் கற்க வேண்டியிருப்பதால் மாநிலப் பட்டியலில் கல்வி இருக்க வேண்டுமென்ற அடிப்படையில் இந்தக் கருத்தை மத்திய அரசின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவந்திருக்கிறோம். நிச்சயம் நடைபெறும் என்பதையும் இந்த நேரத்தில் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்து, ஹையர் சேகண்டரி என்கிற உயர்நிலைக் கல்வி கற்பிக்க பகுதி நேர ஆசிரியர்களை நியமிக்கக்கூடிய சாத்தியக் கூறுகள் இருக்கின்றன என்பதையும் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். தொழிற் கல்வி நாம் தரவேண்டுமென்பதும் அதில் பல தரப்பட்ட கல்வியைத் தர வேண்டிய நிலைமை இருக்கிறது என்பதையும் அதற்கு உடனடியாகப் பயிற்சி பெற்ற ஆசிரியர்கள் கிடைக்காவிட்டால், பகுதி நேர ஆசிரியர்களாக நியமனம் பெறத் தகுதி பெற்றவர்களைப் பதிவு செய்ய வைத்து, அவர்களைப் பயன்படுத்திக் கொள்வதன் மூலம் தொழிற் கல்வியைத் தொடர்ந்து நடத்துவதற்கு முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன என்பதையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : அமைச்சர் பதில் முடியும் வரையில் அவை நீடிக்கும்.

மாண்புமிகு திரு. செ. அரங்கநாயகம் : மேலும் கல்லூரிப் படிப்பைத் தொடர வேண்டுமென்று விரும்பினால், அதற்கு இடம் இருக்கிறதா என்ற ஐயத்தை உறுப்பினர்கள் திரு. ஏ. ஆர். தாமோதரன் அவர்களும், திரு. கணபதி அவர்களும் எழுப்பினார்கள். கல்வியைத் தொடரும் வகையில்தான் ஏற்படுத்தியிருக்கிறோம். அத்தகைய நிலைமை வேறு மாநிலங்களில் இல்லை. ஸ்டேஸ் 2 ஸ்டேஜ் என்பது ஒரு டெர்மினல் ஸ்டேஜ் ஆக மட்டுமே மற்ற இடங்களில் உள்ளது. நம் மாநிலத்தில் பிரபரேட்டரி அண்ட் டெர்மினல் ஸ்டேஜ் என்ற வாய்ப்பு இருக்கும் அளவில் உருவாக்கி வைத்திருக்கிறோம்.

1978 மார்ச் 16]

[திரு. செ. அரங்கநாயகம்]

தேவைப்படுமானால், அதில் திரு. ஏ. ஆர். தாமோதரன் அவர்கள் கூறியதைப் போல, பிரிட்டிஷ் கோர்ஸ் முறையில் பயிற்சி தந்து, மேல் நிலைக் கல்வி தொடரும் வாய்ப்பை அரசு தரும் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

ஆங்கிலோ-இந்தியன் குழந்தைகள்பற்றி உறுப்பினர் திரு. டி'மாண்டி அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். அவர்களுடைய கோரிக்கையை அரசு நிச்சயமாகப் பரிசீலனை செய்யும். ஆங்கிலம் பயிற்சி மொழியாக வேண்டுமென்பதற்கு நாங்கள் ஆதரவு தராததற்குக் காரணம், தமிழ் மொழி எங்கள் தாய் மொழி என்பதற்காக மட்டுமல்ல. உலக நிபுணர்கள் சொல்லிய கருத்தின் அடிப்படையில் ஒரு குழந்தை தாய் மொழியின் மூலமாகப் படிக்கும்போதுதான் அதனுடைய 'கிரியேட்டிவ்' திங்கிங் என்று சொல்லப் படுகிற சிந்தனையைத் தூண்டும் அளவிற்குக் கற்க முடிகிறது. அப்படி இல்லாத குறைபாடு இருப்பதால்தான், தாய்மொழிக்கு ஊக்கம் தருவதன்மூலம் கல்வியின் தரத்தை உயர்த்த அரசு முனைகிறது. அந்த முறையில் ஆங்கிலோ-இந்தியன் குழந்தைகளும் தாய்மொழியில் கற்கும் கோரிக்கையை நிச்சயமாக இந்த அரசு பரிசீலிக்கும் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இயல், இசை, நாடக மன்றத்தைப்பற்றியும் கருத்துக்களைச் சொன்னார்கள். இந்த நாட்டின் கலை உணர்வுகளை வளர்ப்பதற்கும் கலைகள் வளருவதற்கும் இந்த அரசு புதிய முயற்சிகளைத் துவக்கும் என்பதைச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். கலை, இசை, நாடகம் ஆகியவை மேல் தட்டில் இருக்கிற ஒரு பகுதி மக்களுக்குத்தான், அவர்கள் ரசிப்பதற்குத்தான் என்ற நிலையை மாற்றி, பெரும்பாலான மக்கள் அவற்றை அனுபவிக்கும் முறையில் இயல், இசை, நாடகக் கலை மூலம் மக்களின் உள்ளத்தில் உற்சாகத்தையும், களிப்பையும், ஆர்வத்தையும் உருவாக்கி அதன் மூலம் சமூக மாற்றத்திற்கு வழிகாண அவற்றை ஒரு கருவியாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ளவும் இந்த அரசு எதிர்காலத்தில் திட்டங்களை வகுக்கும் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

விளையாட்டுக் குழு என்று வைத்துக்கொண்டு இப்போது அதிகமான தொகையை அதற்காக ஒதுக்கி அதை ஊக்குவித்து வருகிறோம். விளையாட்டு என்பது மேல் மட்டத்தில் இருக்கிறவர்களுக்குத்தான் உரியது என்ற நிலைமையை மாற்றி கல்லூரி, பள்ளி மாணவர்களுக்கு மட்டம்தான் என்று இருக்கிற நிலையையும் மாற்றி, படிக்காத இளைஞர்கள் மத்தியிலும் இந்த விளையாட்டு ஆர்வம் ஏற்படும் வகையில் அப்படிப்பட்ட இளைஞர்களை அடையாளம் கண்டு அனுமதித்துப் பயிற்சி தந்து மாநில அளவில், தேசிய அளவில், உலக அளவில் தமிழகத்தின் சிறந்த இளைஞர்கள் இருக்கிறார்கள் என்ற அளவுக்கு சிறப்பான நிலைமையை உண்டாக்க முயற்சிகளை இந்தக் குழு மேற்கொள்ளும் என்ற நம்பிக்கையைத் தர விரும்புகிறேன்.

[திரு. செ. அரங்கநாயகம்]

[1973 மார்ச் 16]

ஹையர் செகண்டரி வகுப்புகளுக்கு நியமனமாகும் ஆசிரியர்களின் சம்பள விகிதங்களை விரைவில் நிர்ணயம் செய்து வெளியிட இருக்கிறோம். ஹைஸ்கூல் ஆசிரியர்களின் சம்பளத்தைவிட அதிகமாகவும் கல்லூரி ஆசிரியர்கள் சம்பளத்தைவிடக் கொஞ்சம் குறைவாகவும் இருக்கும். அந்த நேரத்தில் அவர்களுக்கு எப்படித் தருவது என்பதைப் பரிசீலித்து அவர்களுக்கு ஊக்கம் தரும் வகையில் அந்தச் சம்பள விகிதம் இருக்கலாம் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

அன்மைலைப் பல்கலைக் கழகத்தைப்பற்றிச் சொன்னார்கள். நிதி நிலைமை பற்றி ஆய்வு செய்யப்பட்டு, விரைவில் உத்தரவு பிறப்பிக்கப்பட இருக்கிறது என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் டிராப் அவுட்ஸ் (drop-outs) பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள். ஒன்றாவது, இரண்டாவது வகுப்புகளில் சேருகிறவர்கள் தொடராமல் இடையில் படிப்பை நிறுத்திவிடுகிறார்கள் என்ற குறைபாட்டைச் சொன்னார்கள். இந்த ஆண்டு நிதிநிலை அறிக்கையில் இப்படி நின்றாவிடுகிறவர்கள் நிலைமையை நன்கு பரிசீலித்து இரண்டு திட்டங்களை இன்று உருவாக்கி யிருக்கிறோம். இதில் ஒன்று முதல் மூன்று வகுப்புகள் படிக்கிற மாணவர்கள் இடையில் வெற்றி தோல்வி என்ற நிலை இருக்கக்கூடாது. பரிட்சை இருக்கும். தோல்வி இருக்காது என்ற அடிப்படையில் அவர்களுக்கு மேல் வகுப்புக்குச் செல்கிற ஒரு சீர்திருத்தத்தைக் கொண்டு வந்திருக்கிறோம். அதனால் ஏழு, எட்டு வயதுக் குழந்தைகள் மனதில் தோல்வி உணர்வு தவிர்க்கப்படுகிறது.

திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி : அமைச்சர் அவர்கள் சொல்கிற கருத்து அரசு அனுமதி பெற்ற பள்ளிகளில் மட்டுமே, தனியார் நடத்தும் கான்வெண்ட் பள்ளிகளுக்கும் பொருந்துமா?

மாண்புமிகு திரு. செ. அரங்கநாயகம் : அரசு உத்தரவுக்குக் கீழ், அரசின் ஆதிக்கத்தின் கீழ் உள்ள எல்லாப் பள்ளிகளுக்கும் பொருந்தும். ஒன்று முதல் மூன்று வகுப்பு மாணவர்களுக்குத் தோல்வி ஏற்படாமல் சீர்திருத்தம் செய்திருப்பது இந்த 'டிராப் அவுட்' குறைபாட்டைப் போக்கும். ஐந்தாவது படிக்கும் நேரத்தில் 11, 12 வயது ஆகிற நிலையில் ஆண்களில் சிலரையும் பெண்களில் பெரும்பாலானவர்களையும் நிறுத்தி விடுகிற பழக்கம் அதிகமாகக் கிராமங்களில் இருப்பதை நாம் அறிவோம். அதற்காக பல்வேறு முயற்சிகளை எடுக்கவேண்டியிருக்கிறது என்றாலும், இந்த ஆண்டு ஆறு, ஏழு, எட்டு வகுப்புகளில் படிக்கிற தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பைச் சேர்ந்த, மதிய உணவு

1978 மார்ச் 16]

[திரு. செ. அரங்கநாயகம்]

சாப்பிடுகிற அந்தக் குழந்தைகளுக்குச் சீருடை இலவசமாகத் தருவதன்மூலம் அவர்கள் இடையில் நின்றுவிடாமல் செய்யும் முயற்சியும் எடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதையும் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

கல்வி அதிகாரிகள் மாநில அளவில் போடுகிற உத்தரவுகளை மாவட்ட அளவில் உள்ள அதிகாரிகள் வேறுபாடான முறையில் அமுல் நடத்துகிறார்கள் என்ற குறைபாட்டை எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள் சுட்டிக்காட்டினார்கள். அதற்காகத்தான் மாவட்ட அளவில் உள்ள அதிகாரிகளை ஆண்டுக்கு இரண்டு மூன்று முறை சென்னையில் வந்து கூடச்செய்து, இதுபோன்ற பொதுவான கருத்துக்களை எல்லோரும் ஒரே அர்த்தத்தில் புரிந்துகொள்ளும் வகையில் கருத்துப் பரிமாறிக் கொள்வதற்காக ஏற்படுத்த இருக்கிறோம். அதற்கான ஏற்பாட்டை அரசு செய்யும் என்பதையும் அப்படிப்பட்ட நிலைமை சமீபத்தில் ஏற்பட்டது என்பதையும் சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள், ஆசிரியர் பணிப் பாதுகாப்பு பற்றி விளக்கமாக எடுத்துச் சொன்னார்கள். கல்லூரி ஆசிரியர்களுடைய பல்வேறு கோரிக்கைகள் 1973-லிருந்து பல்கலைக் கழக மானியக் குழுவின் சிபாரிசுகளை அமுல் நடத்த வேண்டுமென்பதில் இருக்கின்றன. அது வெளியில் இருந்து பார்க்கிற பலருக்கு முக்கியமான கோரிக்கையாகத் தென்பட்டாலும், பணிப் பாதுகாப்புதான் அவர்களிடையில் உள்ள முக்கியமான கோரிக்கையாகும் என்பதை எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள் கூறினார்கள். அதை ஏற்றுக் கொள்கிறேன். பணிப் பாதுகாப்பிற்கான உறுதியை அரசிடமிருந்து பெற ஆயிரக் கணக்கான ஆசிரியர்கள் விரும்புவதையும் அவர்களது போராட்ட உணர்வையும் அதிலுள்ள நியாயத்தையும் நான் புரிந்துகொண்டிருக்கிறேன்.

(பிற்பகல் 1-40)

ஆகவேதான் பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களிலே பணிப் பாதுகாப்பு பற்றிய அந்தக் கோரிக்கையை முழு அளவில் ஏற்றுக்கொண்டு நான் அந்த உறுதிமொழியை வலியுறுத்திக் கூறி வந்திருக்கிறேன். நீங்கள் அதை எப்படியெல்லாம் சந்திக்க இருக்கிறீர்கள் என்று கேட்பீர்களானால், இப்படித்தான் என்று வரைமுறைப்படுத்திச் சொல்ல முடியாது என்றாலும், இப்படிப்பட்ட நிலைமைகளைச் சந்திக்க நாம் மேற்கொள்ள இருக்கிற ஒரு சில நடவடிக்கைகளைப் பற்றி மட்டும் இங்கே குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

செமஸ்டர் சிஸ்டத்தைக் கொண்டுவருவதன் மூலம் சில ஆசிரியர்களுக்குப் பணி கிடைக்க ஏதுவாக இருக்கும்.

[திரு. சே. அரங்கநாயகம்]

[1978 மார்ச் 16]

மாலை நேரக் கல்லூரிகளுக்கு இப்போது பகுதி நேர அடிப்படையில் சொல்லிக் கொடுக்கிற ஆசிரியர்களைப் போடுகிற நிலைமையை மாற்றி, தனியாக ஆசிரியர்களைப் போடுவதன் மூலம் அங்கேயும் சில ஆசிரியர்களுக்குப் பணி கிடைக்க வாய்ப்பு ஏற்படும்.

தாழ்த்தப்பட்ட, மற்றும் பிற்படுத்தப்பட்ட மாணவர்கள் சரியான அளவில் தேர்ச்சி பெறவில்லை என்றால், அவர்களுக்குத் தனியாகப் பயிற்சி தருவதற்கு உரிய வகையில் ஆசிரியர்களைப் போட்டு, இன்னும் சில பேருக்குப் பணி கிடைக்க வகை செய்யலாம்.

எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக வேலை வாய்ப்பைத் தரக்கூடிய அளவுக்கு பல்வேறு கோர்ஸ்களை மாற்றியமைக்கத் திட்டமிட்டிருக்கிறோம். புதிய கோர்ஸ்களை ஏற்படுத்தவும் திட்டமிட்டிருக்கிறோம். இதன் மூலம் பல ஆசிரியர்களுக்குப் பணி வாய்ப்புகள் கிடைப்பதற்கான முயற்சிகளை மேற்கொள்ள இருக்கிறோம். இவைகளின் மூலம் ஆசிரியர்களின் பணிகளுக்குப் பாதுகாப்பளிக்க முடியும் என்பதை மட்டும் இப்போது தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து, முதியோர் கல்வி என்பதை மிக முக்கியமான ஒன்றாகக் கருதி, இந்த அரசு அதற்கான சிறப்பான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள இருக்கிறது. இதற்காக தனியான போர்டு ஒன்றை நிறுவ இருக்கிறோம். இந்த வகையில் இந்த ஆண்டிலிருந்தே ஒரு பெரிய முயற்சி எடுத்துக்கொள்ளப்படும். கல்வி கல்லாதவர் தொகையை இந்த நாட்டில் குறைப்பதற்காக தீவிர நடவடிக்கை எடுக்கப்படும் என்பதையும் நான் சுட்டிக்காட்ட ஆசைப்படுகிறேன்.

வேறு சில விஷயங்களைப்பற்றியும் குறிப்பிடலாம் என்று கருதியிருந்தேன். ஆனால் இப்போது சிக்கிரமாக முடிக்க வேண்டியிருப்பதால், ஒன்றை மட்டும் சொல்லி முடித்துக்கொள்ளலாம் என்று கருதுகிறேன்.

பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் முதலமைச்சராக இருந்த நேரத்தில், தமிழகத்தைப் பொறுத்தமட்டில் 'கன்சல்டேடிவ் கமிட்டி' ஆலோசனைக் குழு ஒன்று தேவை என்று கருதி அவருடைய தலைமையில் ஒரு குழுவை அமைத்திருந்தார்கள். ஆனால் அவருடைய மறைவுக்குப் பிறகு, அது தேவையில்லை என்று கருதப்பட்டு, அந்த ஆலோசனைக் குழு செயல்படாமலே இருந்தது. பிறகு அது புதுப்பிக்கப்படாமல் போய்விட்டது. ஆனால் இன்றையதினம் இந்த அரசு அந்த ஆலோசனைக் குழு அவசியம் என்று உணர்ந்து, அதை ஏற்படுத்தத் திட்டமிட்டுள்ளது. இந்தக் குழுவில் தமிழகச் சட்டமன்றப் பேரவை உறுப்பினர்களும் மேலவை உறுப்பினர்களும் இடம் பெறுவார்கள் என்ற செய்தியை மட்டும் கூறி, என்னுடைய உரையை இந்த அளவில் முடிக்கிறேன்.

1978 மார்ச் 16]

திரு. கே. எஸ். கணபதி : மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் குறிப்பிட்டதை யொட்டி, இரண்டு விளக்கங்களைக் கோர விரும்புகிறேன். அதில் ஒன்று மாநிலத்தின் எல்லையோரத்தில் உள்ள பகுதிகளில் வாழக்கூடிய மாணவர்களைப் பொறுத்தது. ஆங்கிலோ-இந்திய மாணவர்களைப் பற்றி அமைச்சர் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். மாநிலத்தின் எல்லைப்புறத்தில் வாழ்கிற சிலர் தமிழைத் தாய்மொழியாகக் கொள்ளாதவர்களாக இருக்கிறார்கள். ஆனால் தமிழ்தான் அந்தப் பகுதியிலும் பயிற்று மொழி. வேறு மொழி இல்லை. எனவே அங்குள்ள மாணவர்கள் ஆங்கிலத்தைப் பயிற்று மொழியாகக் கொண்டு கல்வி பயின்றால், அவர்களிடம் அரசாங்கம் கட்டணம் ஏதும் வசூலிக்காத நிலை உருவாக்கப்படுமா என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

அடுத்து, கல்லூரி ஆசிரியர்கள் பணிப் பாதுகாப்பைப் பற்றிக் கூறும் போது, பல்வேறு கல்லூரிகளில் புதிய பல கோர்ஸ்களை ஆரம்பிக்க இருப்பதாக மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். புதிய கோர்ஸ்களை ஆரம்பிக்க வேண்டுமானால் அகாடமிக் கவுன்சில், ரேனட், சிண்டிகேட் ஆகியவைகளின் அனுமதி வேண்டும். ஆகவே, பல்கலைக் கழகத்தின் கருத்தை இந்த வகையில் அமைச்சர் அவர்கள் கோரியுள்ளார்களா என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. செ. அரங்கநாயகம் : கல்லூரிகளில் புதிய கோர்ஸ்களை ஆரம்பிப்பதுபற்றி ஏற்கெனவே பல்கலைக் கழகத்தவர்களிடம் பேசியிருக்கிறேன். அவர்களும் அது தொடர்பாக முயற்சி எடுத்து வருகிறார்கள். அது வருகிற ஆண்டில் தீவிரமாகச் செயல்படுத்தப்பட இருக்கிறது. இதன் மூலம் ஆசிரியர்களுக்குப் புதிய வாய்ப்புகள் ஏற்பட்டு, அவர்களை நன்கு பயன்படுத்திக் கொள்ள முடியும். இந்த வகையில்தான் புதிய கோர்ஸ்கள் அமைக்கப்பட வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறேன். தாய் மொழியில் கல்வி பயில வேண்டும் என்று வலியுறுத்திக் கூறுவதன் மூலம் தாய்மொழியில் கல்வி கற்பதை இலவசமாக்கி இருக்கிறோம்.

திரு. கே. எஸ். கணபதி : இந்த மாநிலத்தின் எல்லைப் பகுதிகளில் தமிழைத் தாய்மொழியாகக் கொள்ளாதவர்கள் இருக்கிறார்கள். தாய் மொழியாக தமிழ் இல்லாத காரணத்தால், அவர்கள் ஆங்கிலத்தைப் பயிற்று மொழியாகக் கொண்டு கல்வி கற்றால், அவர்களுக்கு அது இலவசமாக வழங்கப்படுமா என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

[1978 மார்ச் 16]

மாண்புமிகு திரு. செ. அரங்கநாயகம் : சிறுபான்மை மொழி பேசும் மக்களுக்கு நாம் அவர்களுடைய தாய் மொழியிலேயே கல்வி கற்பிப்பதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. அந்த அடிப்படையில்தான் இந்தப் பிரச்சினையை நாம் அணுக வேண்டியிருக்கிறது. இது தவிர வேறு சங்கடங்கள் இருக்குமானால், நிச்சயமாக அரசு அதைப் பரிசீலிக்கும்.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : 'கன்சல்டேடிவ் கமிட்டி' என்பது எந்த அடிப்படையில் இருக்கும்?

மாண்புமிகு திரு. செ. அரங்கநாயகம் : 'கன்சல்டேடிவ் கமிட்டி' என்பது பேரவை, மேலவை உறுப்பினர்களைக் கொண்டதாக இருக்கும். பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் தலைவராக இருந்திருக்கிறார்கள். கல்வி அமைச்சர் துணைத் தலைவராக இருந்திருக்கிறார்கள். மற்றவர்கள் உறுப்பினர்களாக இருந்திருக்கிறார்கள். எந்த முறையில் அமைக்கலாம் என்று அரசு யோசித்து முடிவெடுக்கும்.

5. இரங்கல் குறிப்பு.

திராவிடர் கழகத் தலைவரும், பெரியார் ஈ. வே. ரா. அவர்களின் மனைவியாருமான திருமதி மணி அம்மையார் அவர்கள் மறைவு குறித்து

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : அவைக்கு ஒரு அறிவிப்பைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

திராவிடர் கழகத் தலைவரும், பெரியார் ஈ. வே. ரா. அவர்களின் மனைவியாருமான திருமதி மணி அம்மையார் அவர்கள் காலமாகிவிட்டார்கள் என்று இங்கே செய்தி கிடைத்திருக்கிறது என்பதை வருத்தத்துடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

மணியம்மையார் அவர்கள் மிகப் பெரிய சமூக சீர்திருத்தப் புரட்சியாளராகத் திகழ்ந்து, தேச விடுதலைப் போராட்டத்தில் நீண்டகாலம் பங்கு பெற்று இந்த நாட்டில் அறிவியக்கத்தைப் பரப்பிய பெரியார் அவர்களுடைய தொண்டில் இரண்டறக் கலந்து பாடுபட்டவர்கள். அந்த முறையில் தமிழகம் அவருக்கு அஞ்சலி செலுத்தக் கடமைப்பட்டிருக்கிறது. எனவே இந்த அவை ஒரு நிமிட நேரம் மௌனமாக எழுந்திருந்து அவருக்கு அஞ்சலி செலுத்தக் கோருகிறேன்.

அவை உறுப்பினர்கள் அனைவரும் மௌனமாக ஒரு நிமிட நேரம் எழுந்து நின்றனர்.